

DRUŽINSKI TEDNIK

Resnica je zmerom najočnejši argument.

SOFOKLES,
grški pesnik in dramatik
(495—406 pr. Kr.)

Leto X.

Ljubljana, 29. decembra 1938.

Štev. 52.

Danes:

Beli križi na črni svili

(Gl. str. 5)

Razgled po svetu

Ob razstanku z letom 1938.

Namesto bilance nekaj številke

V Ljubljani, 28. decembra.

Ob novem letu je navada, da napravimo bilanco preteklih 12 mesecev. V knjigovodstvu pomeni bilanca primerjavo med premoženjem in dolgovi, med aktivno in pasivo. Za oboje so izraz številke.

Tudi v svetovni politiki je bilanca primerjava med aktivni in pasivi, samo v njih širšem in prenesenem pomenu. Obojim so viden izraz dogodki, končno merilo so so jim pa spet številke.

Dogodki zahajajočega leta so nam vsem še v preživetju spominu. Zato se ne mislimo ustavljati ob njih. Našteli jih bomo le v obliki zemljepisnih gesel: Avstrija, Sudeti, Španija, Ukrajina, Palestina, Kitajska. Lahko bi jih navedli še več, a ker nam primanjkuje prostora, prepuščamo cenj, bralcem, da njih vrsto sami izpopolnijo.

Ustavili se bomo rajši pri številkah. Vendar moramo že koj spočetka pripomniti, da ne mislimo iz njih sami delati bilance; to prepuščamo našim bralcem. Svejo novoletno nalogo, kakor smo si jo sami zadali, vidimo v tem, da ponovimo iz naših časopisov zgolj tiste številke, ki utegnejo igrati kakšno vlogo v omenjeni bilanci. Ne vseh; za to bi nam bil prostor na tej strani mnogo premajhen. Segli smo v šop izrezkov iz naših časopisov in si izbrali iz njih pol tuceta najzanimivejših.

Francoske številke

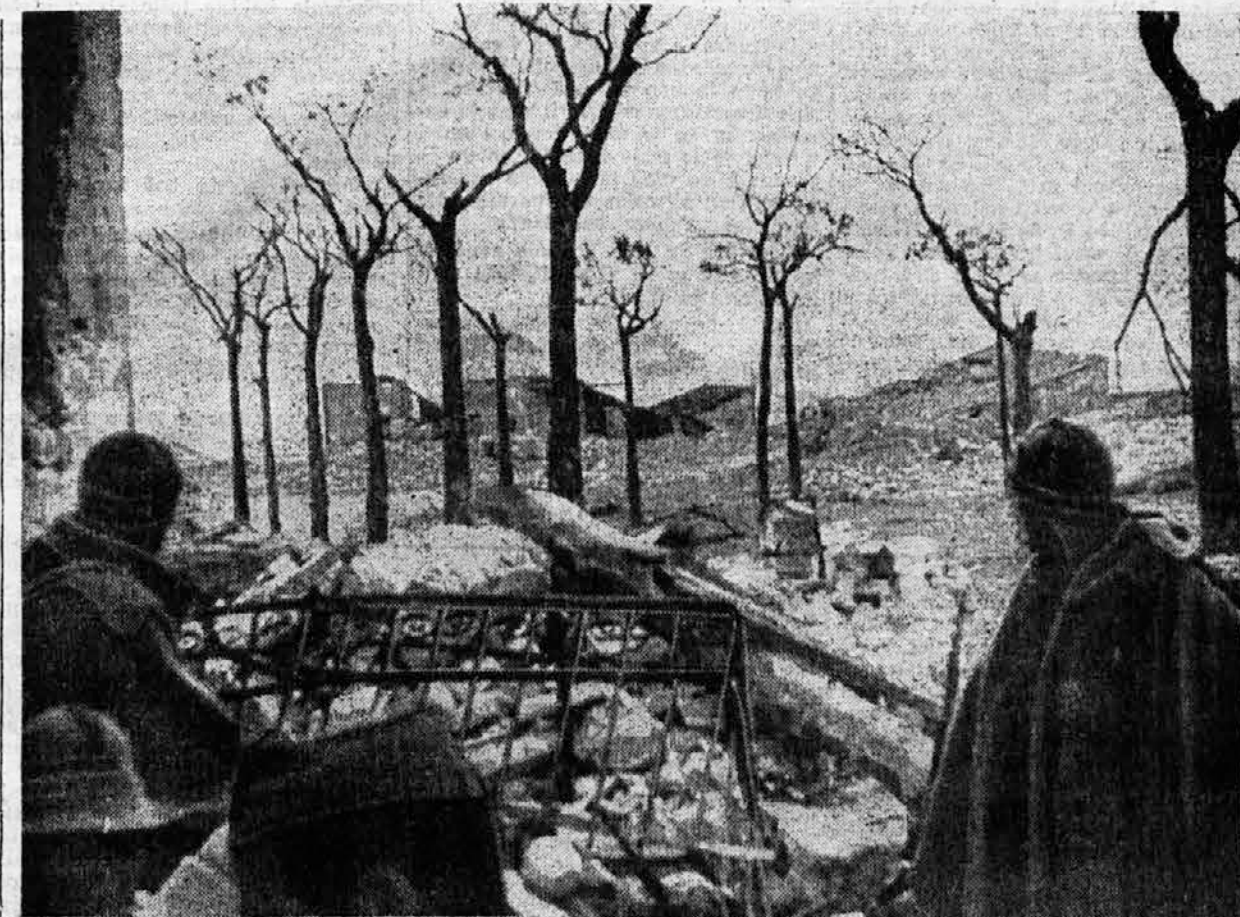
V četrtek je dobila Daladierjeva vlada pri glasovanju o nekem členu finančnega zakona zaupnico samo s 7 glasovi večine (291:284). Proti vladi je razen vseh socialistov in komunistov glasovalo tudi 25 članov vladne radikalne stranke.

Ko so casnikarji po končani seji poslanske zbornice vprašali Daladierja, kako se počuti po tej piči zmagi, je odgovoril: »Dobil sem 6 glasov več, kakor jih potrebujem.«

Angleške številke

Prejšnjo sredo so se vršile v Perthu na škotskem nadomestne volitve v spodnjo zbornico. Konservativna vovodinja Athollska, nasprotnica Chamberlainove zunanje politike, je propadla; dobila je 1313 glasov manj kakor Chamberlainov kandidat. Toda porazili je niso konservativci, temveč laburisti, ker so proglasili volilno abstinenco, številke to dokazujejo.

Pri splošnih volitvah pred tremi leti je bilo razmerje med konservativci in liberali takšno:

Vojvodinja Athollska . . . 15.238 glasov
Liberalni kandidat . . . 10.069 "

Skupaj . . . 25.307 glasov

Nadomestne volitve so pokazale tole sliko:

Chamberlainov kandidat 11.808 glasov
Vojvodinja Athollska . . . 10.405 "

Skupaj . . . 22.303 glasov

Konservativci Chamberlainove smeri so torej izgubili 3400 glasov, volilna udeležba je bila pa za 3000 manjša kakor pri prejšnjih volitvah. Ker so konservativci spravili na volišče vse svoje ljudi, je na dlani, da so pomagali Athollovo strmooglavit s svojo odločnostjo predvsem laburisti in delno tudi liberali — oboji njeni zavezniki v zunanji in nasprotniki v notranji politiki.

Schachtove številke

Po časopisnih poročilih so Nemci v prvih 11 mesecih letošnjega leta za 426 milijonov mark več uvozili kakor izvozili. Lani so Nemci za 400 milijonov mark več izvozili kakor uvozili.

Češkoslovaške številke

Po podatkih praškega državnega statističnega urada meri nova ČSR 98.912 km², t. j. za 41.596 km² ali za 29,6% manj kakor pred 1. oktobrom t. l. (140.508 km²). Nemčiji je ČSR odstopila 28.680 km², Ogrski 11.830 km² in Poljski 1086 km².

Tretji vojni božič na Špankem: slika razdejanja v nekem mestu ob Ebru, ki se ga zavzeli nacionalisti.

Prebivalstva šteje nova ČSR 9.807.096, t. j. za 33,4% manj kakor pred 1. oktobrom (14.806.593).

Narodnosti v novi ČSR:

Čehi . . .	6.453.857
Slovaki . . .	2.055.802
Rusini . . .	512.289
Nemci . . .	377.830
Poljaki . . .	4.157
Zidje . . .	126.310
Drugi . . .	31.949

V teh številkah ni všteti 127.028 tujcev, ki stalno živijo v ČSR.

Prebivalstvo nove ČSR v odstotkih: 93,4% Čehov, Slovakov in Rusinov, 3,9% Nemcev, 1,3% Zidov, ca. 1% Madžarov in 0,04% Poljakov.

Nemčiji je Češkoslovaška odstopila 3.576.719 ljudi med njimi 2.822.899 Nemcev, 738.502 Čeha in 6659 Zidov.

Pod Ogrsko je prišlo 992.496 bivših državljanov ČSR, med njimi 587.692 Madžarov, 288.803 Slovakov, 51.578 Zidov, 35.261 Rusinov in 13.608 Nemcev.

Poljska je dobila 230.282 bivših češkoslovaških državljanov, med njimi samo 76.303, t. j. 30%, Poljakov, zraven pa 134.311 Čehov, 17.351 Nemcev in 2095 Zidov.

Celotna izguba ČSR (4.799.497 ljudi) se po narodnostih takole razdeli:

Čehi . . .	855.043
Slovaki . . .	306.573
Rusini . . .	36.880
Nemci . . .	2.853.858
Madžari . . .	591.544
Poljaki . . .	77.580
Zidje . . .	60.332
Drugi . . .	17.687

Pred 1. oktobrom t. l. je imela ČSR 13.560 km železnice, zdaj jih ima samo še 8.802 km, t. j. za 35,1% manj. Nemci so dobili 3.525 km češkoslovaških železnic, Madžari 1.060 km in Poljaki 173 km.

Nemške številke

Po nemški statistiki živijo Nemci zunaj Nemčije v 15 državah. Njihovo število se razdeli takole:

Gdansk . . .	348.000
Luksemburg . . .	250.000
Liechtenstein . . .	10.000
Švica . . .	2.900.000
Francija . . .	1.634.000
Belgija . . .	50.000
Danska . . .	77.000
Poljska . . .	1.245.000
Rusija . . .	1.185.000
ČSR . . .	400.000
Ogrska . . .	400.000
Romunija . . .	800.000
Jugoslavija . . .	740.000
Italija . . .	235.000
Baltičke dežele . . .	248.000

Japonske številke

Japonski proračun za l. 1939. izkazuje za 3,7 milijarde jenov izdatkov

Utrinki

1918. in 1938.

V svetovni vojni je bila navada, da so za božič, največji praznik krščanstva, sovražniki na fronti sporazumno ustavili sovražnost. To je bilo v letih 1914.—1918.

Letos so bivši francoski frontniki apelirali na obe španski vladi, naj enako store. Apelu se je pridružil tudi pariški kardinal.

General Franco je poziv odločno odbil. Še več: ob uri, ko je ves krščanski svet slavil obletnico Kristusovega rojstva in skromno upal, da vsaj v teh prazničnih dneh, ki jim že dvajset stoletij velja beseda o miru ljudem na zemlji, ne bo kristjan ubijal kristjana — prav ob tej uri se je na Špankem začela nova Francova ofenziva...

Angleško zemljepisje

Nekateri Angleži so tako neznanosko konservativni, da so od samega nazadnjaštva postali že kar napredni. To velja zlasti za kustose Britanskega muzeja v Londonu. Tam lahko bereš na etiketi neke predzgodovinske najdbe: »Najdeno v Komarnu (Ogrska).« Stvar bogme drži: po Monakovem je Komarno res spet na Ogrskem — toda etiketa je stara več let, sega torej še v dobo, ko današnja resnica še ni bila resnica...

V isti dvorani imaš priložnost videti še drugo vitrino s starinami in na njej napis: »Pressburg (Ogrska).« Tod so jo pa kustosi vendarle mah-nili malce predač: saj so šli še dalje kakor Chamberlain in celo Madžari sami! Pressburg se še zmerom imenuje Bratislava. Tod zgodovina še ni dohitela predzgodovinskih dob.

(Po »Europe Nouvelles«)

Kaj je vojni potencial?

Vojne ne odloči samo številčna oborožba. Važni so še drugi momenti, in sicer poleg ideološke strnjnosti vojske in prebivalstva še troje: človeške rezerve, gospodarske rezerve in množnost militariziranja. Vsi ti momenti skupaj dajo tako imenovani vojni potencial.

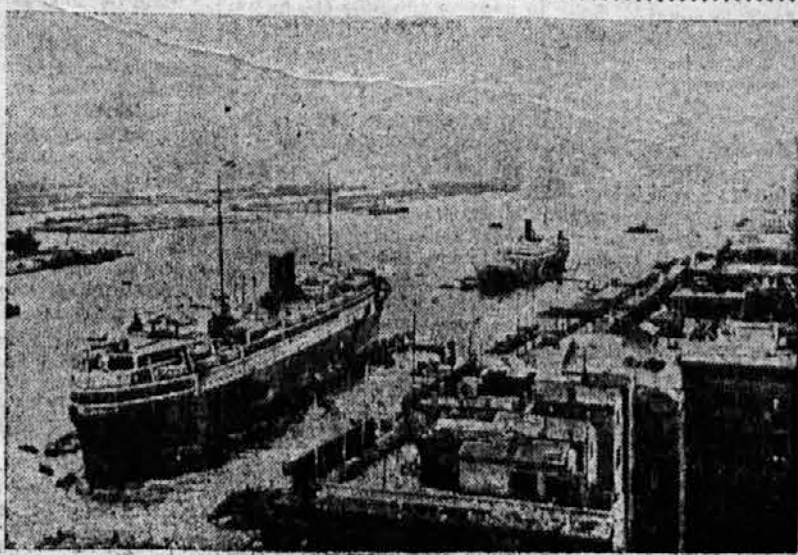
(75 milijard din), t. j. za 200 milijonov jenov več kakor letos. V tem številu pa niso všteti izdatki za vojne zadeve, ker proračun zanje še ni dokončno sestavljen; po poročilih japonskih listov ne bo dosti manjši od 5 milijard jenov (100 milijard din). Vseh japonskih državnih izdatkov bo za 9 milijard jenov, toda z davki jih bo kritih samo 22%.

Celotni japonski vojni izdatki bodo znašali v prihodnjem proračunskem letu 62 milijarde jenov (120 milijard din), t. j. dobri dve tretjini vseh državnih izdatkov. Pri tem je pa mnogo postavk raztresenih med proračuni drugih resorov, čeprav spadajo po svojem vojaškem značaju v proračun vojnega ministrstva.

Leta 1931. je imela Japonska za 6 milijard jenov državnega dolga, njeni državni izdatki pa niso presegali dveh milijard jenov.

Na levi: Newyorški župan La Guardia bi bil prejšnji teden skoraj postal žrtev atentata. (La Guardia je sin italijanskih emigrantov in Zid.) — Spodaj: Pogled na Sueški prekop pri Port-Saidu. — Na desni: Ob obisku grofa Ciana v Budimpešti. Od leve na desno: predsednik madžarske vlade Imre dy, grof Ciano in madžarski zunanji minister Csaky.

Srečno in veselo nova leta

želita vsem svojim čitateljem,
insurentom in prodajalcem

uradništvo in uprava

„DRUŽINSKEGA TEDNIKA“

Politični teden

Predsednik vlade dr. Stojadinović in dr. Korošec sta za kratak čas odpotovala v inozemstvo. Nj. Via knez namestnik Pavle je dr. Korošca odlikoval z redom Karadjordjeve zvezde I. stopnje.

Romunski zunanji minister Petrescu Comnen je odstopil. Na njegovo mesto je bil za zunanjega ministra imenovan bivši državni podtajnik Georgij Gafescu. Dosedanji zunanji minister Comnen bo baje imenovan za poslanika pri Vatikanu. — Grški kralj Jurij je odpotoval v Belgijo, kjer je gost belgijskega kralja Leopolda. Z grškim poslanikom v Belgiji si je ogledal orozarne v Liège. — Češkoslovaški zunanji minister Chvalkovsky obišče Rim, da se poglubi s stiki med CSR in Italijo. V pogledu trgovinskih stikov bo šla baje žel. vlada Italiji bolj na roko kakor doslej. — Konferenca v Limi bo kmalu končana. Vseh predloženih točk baje ne bo mogla rešiti. Ameriški Hetti poročajo, da bo odšlo odposlanstvo Zedinjenih držav z zmanjšanim prestižem, ker so v borbi med demokratskimi in totalitarnimi državami prevladale druge. — Japonska je ponudila Kitajski mir pod pogojem, da prizna stanje v Mandžuriji in neodvisnost Mongolije, poleg tega pa dovoli Japonski izkoriščanje nekaterih premovalovnikov in drugih rudnikov v severni Kitajski. Japonska je prišla do tega sklepa zaradi čedalje večje napetosti do Rusije. — Proti narštom romunske vlade so Zidje v Romuniji postavili nekaj ugovorov. Pred vsem prošijo za omiljenje namere, da bi izselili kar 50.000 Zidov v Palestino. Ugovarjajo pa tudi zaradi premajhne državne odškodnine 2000 lejev za vsakega Zida, kar je nezadostno. — Francoski ministrski predsednik Daladier bo v kratkem obiskal Korkiko, Tunis in Alžir. Na Korkiki se bo izkrcal v Ajacciu, kjer bo imel velik govor. S Korkike bo nadaljeval pot v Tunis, kjer se bo izkrcal v Bizerti. Pred vsem bo pregledal afriško Maginotovo linijo in druge utrdbe. — Anglija je podpisala britansko-skandinavski pomorski dogovor, ki so ga podpisali v imenu držav angleški zunanji minister Halifax za Anglijo in v imenu skandinavskih držav švedski, danski, norveški in finski poslanik v Londonu. — Preosnova angleške vlade je baje neizbežna. Mlajši konzervativci so jezni na vojne ministra Belisha, zaradi prepočasnega oboroževanja. — Italija je Franciji odgovorila sporazumu, ki sta ga leta 1935. podpisala Laval in Mussolini. Italijanska vlada prepušča pobudo za sklenitev nove pogodbe francoski vladi, pri čemer mora upoštevati tudi italijanske zahteve. Francija pa vztraja pri dogovoru, češ da so bila z njim urejena vsa sporna vprašanja med Italijo in Francijo. — Novi šel, poslanik v Rimu je postal dr. Vlastimir Cernak, ki je že odpotoval na svoje novo službeno mesto. Novi poslanik je na glasni kot spreten zastopnik interesov svoje države in baje odlično pozna Romunijo in Jugoslavijo. — Podkarpatska vlada je sklenila, da bo prestolnico v Čustu preselila bolj v notranost dežele, v obdobje Dovo, ki je v središču Podkarpatske Rusije in ima dobre zveze na vse strani. — Odnosaji med Rusijo in Japonsko so od dne do dne bolj kritični. Japonska bo baje prekinila vse diplomatske vezi z Rusijo, ker je odklonila zahteve glede ribarskih pravic Japonske v ruskih teritorialnih vodah. Japonci sumijo, da hočejo Rusi spomladati izzvati konflikt. — Veste o uporih v Francovem delu Španije so čedalje bolj pogoste. Aretirali so že okrog 1000 ljudi, med njimi veliko častnikov. Nekatere višje častnike so že ustrelili brez sodne razprave. General Franco še zmerom ni gospodar položaja. Osvetila, ki jo je pripravil v Kataloniji, je baje odgojena. — Slovenski minister za narodno gospodarstvo dr. Turčanski je v svojem govoru po radiu zahteval plebiscit za Slovače, ki so prišli pod Madžare. Po današnjem sklepu je prišlo pod Madžare 600.000 Slovačkov, medtem ko je v trianonski pogodbi prišlo pod Slovače le 7% Madžarov. Po tem takem imajo Slovaki več pravice, da se potojujejo za pravilno mejo kakor so jo imeli Madžari. — Odnosaji med Zedinjenimi državami in Nemčijo so se zelo poosttrili. Nemški poslanik Thomsen je vložil protest zaradi nekaterih žaljivih besed notranjega ministra Yekesa, ki so bile naperjene proti nekaterim članom nemške vlade. Ameriška vlada je na odklonila protest. Baje ni izključeno, da Nemčija prekine diplomatske odnose z Zedinjenimi državami. — Madžarska vlada je predložila parlamentu nov protizidovski zakon, ki je z njim omejeval židovski vpliv na poklicnem, gospodarskem in kul-

turnem področju. Židovskih poslancev sme biti le 6% v parlamentu, ne smejo biti pa v magnatski zbornici. V odvetniškem, zdravniškem, novinarskem, filmskem in gledališkem poklicu sme biti samo 6% Židov. Nekaj so popustili Židom, ki so vojni invalidi in ki so bili v vojni odlikovani. Nove dolebe stopijo v veljavo takoj. Zidje ne smejo imeti sploh nobenega vpliva na javno mnenje. — Novi incidenti so se izvršili na meji med CSR in Madžarsko. Madžarski teroristi so spet vpadli na ozemlje Podkarpatske Rusije. Pri tem so čel. obmejne straže ujele tri teroriste, ki so izpovedali, da imajo v Uzhorodu in Mukachevu teroristična taborišča, kjer se vadijo teroristi za vpad na podkarpatsko ozemlje. Čel. vlada je zagrozila, da bo prekinila pogajanja z Madžarsko, če se vpadu ne končajo.

Vlomilec so zadnji čas na delu na Bledu, kjer vlamljajo v prazne vile. Pred kratkim so vlomili v vilo Zlatogor, kajtmir in Mayerjevo vilo. Orožniki so storilec baje že na sledu. Na polodici je padla in si zlomila nogo v gležnju 40letna nataktereva žena Marija Slapnikova s Polzele. — 43letni brezposelni rudar Mihael Podbrežnik z Ojstrega pri Laškem si je pri padcu izpahnil roko.

Vlom pri belem dnevu je izvršil neznanji vlomilec v stanovanje tkalskega mojstra Otmarija Božaka in njegove žene v Mariboru. Ko sta se zakonca vrnila domov, sta našla stanovanje vse razmetano. Vlomilec je odnesel razne obleke, perila, čevljev, zlatnine in drugih predmetov za okrog 6000 dinarjev. Tat je bil celo tako predrzen, da se je v stanovanju preoblekel in pustil svojo ponošeno obleko kar v stanovanju.

Mraz povzroča neprimke v elektrarni Fali, ker je voda premajhna in je že precej daleč zmrznila. Proizvodnja elektrike je padla na minimum in bo obratovanje najbrže še nižje, če bo mraz trajal še dalje. Falski elektrarni je prišla na pomoč nova trboveljska elektrarna z 10.000 ka.

24 milijonov dinarjev so prinesli z Nemčije domov prekmurski sezonski delavci letošnje leto. V Nemčiji jih je bilo okrog 6000. Nekateri so prav dobro zaslužili, drugi so bili pa v krajih, kjer je zaslužek nekoliko slabši. Vsekako je pa veča velika pridobitev za revno Prekmurje.

Od gladi bi kmalu umrl 40letni zagrebški mehanik Ivo Grčić. Našli so ga v Banatu v občini Aragac nezavestnega na cesti. Prepeljali so ga v bolnišnico, kjer je povedal, da je že nekaj mesecev zamlan iskal dela po Slavoniji in Sremu in je gladoval. Zaradi tega je dobil srčni napad in je nezavesten obležal, kjer so ga našli.

Požar je uničil hišo posestnika Alojza Kotnika v Legnu pri Mariboru. Njegova 74letna tašča je šla jutraj v podstrežje po živila in je imela v roki petrolejko. Na postrežju ji je po spodrsnilo, da je padla, petrolejka se je razbila in je zažgala slamo. V trenutku je bilo poslopje v plamenu. Gospodar je kmalu rešil svojo taščo.

Graščino Fužine so prodali na dražbi. Najnižji ponudek za vsa zemljišča in poslopje je znašal nekaj čez 9 milijonov 878.000. Celoten kompleks so razdelili na 35 skupin. Državni zaklad je zadržal razne parcele okrog umobolnice na Studencu. Vseške papirnice so pa kupile grad z gospodarskimi poslopiji in drugimi pritlikalnimi za 1.865.000 dinarjev. Nekaj zemljišč in gozdov se kupili tudi drugi posestniki, precej jih je pa še ostalo.

Pes je rešil trem ljudem življenje v Vukovarju ob izlivu Vuke v Donavo. Lovca Josip Kristofič in Roko Jakšić sta šla na lov čez Donavo. Popoldne sta pa zamudila zadnji čoln, ki bi ju pripeljal domov. Odšla sta v gostilno Milana Rakića, da bi tam prenočila. Tam sta se pa gostilničar in gozdar Savo Grujič pravkar pripravljala, da se prepeljeta v Vukovar, od koder sta nameravala drugi dan na lov. Povalila sta tudi oba lovca in vzela s seboj hlapec, da bi čoln peljal nazaj. Ko so bili komaj kakšnih šest metrov oddaljen od drugega brega, je močan val prevrnil čoln in vsi so padli v mrzlo Donavo. Hlapec, ki ni znal plavati je zagrabil velikega volčjaka, ki so ga imeli s seboj in ta ga je pripeljal na drugi breg. Potlej ga je poklical še gospodar in tudi njega je rešil. Za roko je pa držal še enega lovca. V vakvih je pa utonil gozdar Savo Grujič. Našli so ga naslednji dan, ne daleč od kraja nesreče.

Veliki tatvini so prišli na sled na zagrebški pošti. Iz vrec velikih denarnih posilk je izginilo 132.000 dinarjev na nepojasnjen način. Aretirali so dva

Tudi za mal denar se dobi dobra MOTOHOVA KAVA
Vodnikov trg 5, telefon 25-77. Krekov trg 11, telefon 23-48

To je že bila malo težja naloga. Vandika se je malo zamislil, toda prav hitro, še predno je novinar utegnil to izračunati, se je že oglašil:

»To je 23.040 litrov na dan.«
Toda otrok je letos začel hoditi v šolo. Za njega je to prijetno razvedrilo, manj prijetno je pa za njegovo učiteljico, kajti mali Vandika je zelo radoveden in kaj rad sprašuje. Včasih postavlja kar neprijetna vprašanja.

Učiteljica je takoj prve dni zapazila njegovo izredno nadarjenost. Vprašala ga je to in ono in mali Vandika je na vsa vprašanja odgovoril hitro in natančno. In ko je mali Vandika sedel v klop, se je malo zamislil, potem je pa kar hitro vstal in je svojo učiteljico vprašal: »Prosim vas, povejte zdaj meni, koliko minut ima dan?«

Učiteljica je kajpak vzela svinčnik in papir in začela računati, toda mali matematik je dejal:

»Za to jaz ne potrebujem svinčnika. To sem na pamet izračunal. En dan ima 1.440 minut.«

Mali Fuderer je razen tega tudi velik šahist. Igra šah s starejšimi ljudmi in dobi skoraj vsako partijo. Zanimivo je, da vsakemu partnerju ponuja, da bo z njim igral brez dveh figur. Navadno žrtvuje konja in tekača. Partijo

po navadi dobi in tedaj otroško naivno pravi:

»Veste, gospod, jaz mislim, da vam ne bi bilo treba igrati do konca. Saj ste že prej lahko videli, da je partija bila za vas že zdavnaj zgubljena.«

Mali Fuderer je pa tudi zelo muzikaličen. Igra klavir, toda samo po posluhu. Najrajši svira narodne pesmi, toda če mu dvakrat ali trikrat odsvirate ali odžvižete kakšno težjo stvar, jo bo prav gotovo ponovil dvoročno. Zelo mu je žal, da ne pozna not.

Strasten kolezar je, strasten zbiralec znakov in živ, temperamenten otrok. Če ga vprašate, kaj bi rad postal, vam bo povedal, da želi postati lekarnar.

»Dejal si pa, da boš krojač,« mu pravi mati.

»Je že res, toda premislil sem se. Res je, da krojači dosti zaslužijo, toda lekarnarji še več. Oni zaslužijo največ. Če kaj kupijo za dva dinarja, prodajo za deset. Pomislite, koliko je to procentov!...«

To vam je zgodba o malem Andreju Fudererju — ki mu pravijo Vandika, otrok, ki je s četrtem letom znal izračunati zelo težke računske naloge, ki pa je kljub temu ostal velik otrok, ki z njim starši ne vedo, kaj bi napravili.

in v vinjenosti je Šumadi prisolil zaupniško Topolnčniku. Tega je popadla jeza in mu je zasidil nož v srce. Šumadi je pogljal proti Mariboru, a med potjo je izkrcaval in konj ga je mrtvega pripeljal v mesto. Stražnik je našel mrtvega izvoščaka sedečega na koljici v neki ulici. Topolnčnik je zločin priznal.

Tri nove poslovalnice Zveze za tujski promet bodo dobili v Ratečah, Kranjski gori in pri Sv. Janezu ob Bohinjskem jezeru. Zveza za tujski promet bo tudi čez zimo vzdrževala v teh krajih poslovalnice, ki bodo v vsakem pogledu ustrezale gostom in smučarjem.

Nad vse napredna vas je vas Kozjibrod na Uni v okraju Dvoru. Pred desetimi leti so si vaščani popolnoma sami zgradili dom, kjer imajo razne prosvetne in narodne prireditve. Sami so zbirali zanj denar in ga z združenim močjo dogradili. Zdaj so se pa lotili še težavnejšega dela: zgradili so si lastno elektrarno. S prispevki so kupili potrebne stroje, a složenim delom pa zgradili poslopje. Njihova elektrarna je prva vaška elektrarna daleč na okrog.

Tovorni avto se je zaletel v lekarno v Mariboru. Tovorni avto, ki je last Stanka Zupančiča iz Hajdine pri Ptuju in ki je bilo na njem naloženih 3500 kg svinj, se je hotel ogniti neki kolesarki, pri tem je pa zadel v vogal hiše, ki je v vneji lekarna. Ves prednji del vozila se je popolnoma razbil in trpi lastnik okrog 10.000 din škoda.

Na Glavnem trgu v Mariboru se je pa nekemu vozniku splašil konj in zdrvel proti stojnicam branjev in vse podrl. Branjeve trpijo precejšnjo škodo.

Žaga je zgorela pri Sv. Lenartu v Slovenskih gorah, last lesnega trgovca Maksa Šumana. Ogenj je nastal zaradi kratkega stika in je bil Sv. Lenart brez inš. Požar je tako hitro zajel vse poslopje, da ni bilo mogoče skoraj ničesar rešiti. Škoda znaša okrog 150.000 dinarjev.

S kropom se je polila pri štedilniku in se močno opekla Antonija Turnškova iz Gorice pri Smartnem. Prepeljali so jo v celjsko bolnišnico. — S peči je pa padel 26letni dninar Horvat Ivan iz Rogateca in si zlomil nogo.

Iz jetišnice je pobegnil 58letni vlomilec Korošec iz Vitanja pri Celju. Pobegnil je kar v jetiški obleki. Baje je napravil že nov vlom v Spodnji Hudinji, kjer je nakradel obleke in se preoblekel. Zdaj se skriva pred roko pravice.

Vlom v blagajno kartuzijanskega samostana Sv. Jerneja na Dolenjskem je izvršil mladi, komaj 17letni Drago Spindler. V samostan je stopil kot postolant, iskal je pa priliko, da bo kaj ukradel. Ko so šli nekoč vsi k maši, se je splazil k blagajni in vzeli nje 2000 dinarjev. Z njimi je pobegnil v Ljubljano, potlej pa v Zagreb in naposled v Maribor, kjer so ga prijeli. V žepu ni imel razen nekaj drobne nobenega denarja, ker ga je že zapravil. Vlom je priznal. Oddali ga bodo v prisilno delavnico.

Pod vlak se je vrgel neznan moški na Novi cesti blizu Zagreba. Pred prihodom vlaka se je nemirno sprehal ob progi in kadil. Železniški paznik ga je videl, a je imel pravkar opravka zaradi prihoda vlaka. Ko je pridrvel vlak, se je neznanec vrgel na tračnico in vlak mu je odrezal glavo. Pri njem niso našli nikakih listin. Star je bil videti okrog 50 let in je bil čedno oblečen.

V zaporu se je zadušil Viktor Hrovat, ključavničar iz Mekinj pri Kam-

JULIJ KLEIN
LJUBLJANA, Wolfova ul. 4
SPECIALNI ATELJE
za okvirenje slik in gobelinov

Pozor!
Darmol, sredstvo za odvajanje se čisto polvarja. Radi tega pazite pri nakupu, da nosi vsaka tableta besedo Darmol in zarezno v obliki črke T. Zadržajte samo originalni Darmol!

Darmol dobite v vsaki lekarni

niku. Hrovat se je napil in ker je razgrajal, ga je stražnik zaprl v občinski zapor. Iz neznanih vzrokov se je užgala slamnjača, ki je na njej ležal, in Hrovat se je v dimu zadušil. Zjutraj so ga našli mrtvega. Domnevajo, da je Hrovat po nesreči zažgal slamnjačo s cigareto.

Časopise je kradel France Trtnik, bivši nameščenec v ekspeditu »Slovenec« v Ljubljani. Od leta 1932. pa do letos je jemal ob delavnih po 20 izvodov, ob nedeljah pa po 60 izvodov »Slovenca« in jih dajal kolporterkama Ivani in Katarini Jeretinovi. List je tako škodoval za 76.000 dinarjev. V stanovanju kolporterke so našli 36 tisočakov in sedem hranilnih knjižic s skupnimi vlogami za 102.266 dinarjev. Trtniku sta sestri plačevali 50 do 75 par za izvod. Trtnika so obsojili na štiri mesece zapora, Ivanko na šest mesecev in Katarino na štiri mesece.

Ogenj je nastal v tovarni »Bostone« v Beogradu, ki izdeluje čevlje. V prodajalni je eksplodirala žarnica, vnel se je bencin, ki je bil pod prodajno mizo. Tovarna je zgorela do tal. Škodo cenijo na 20 milijonov dinarjev. Več ko 500 delavcev bo ostalo brez kruha. Škodo krije zavarovalnica.

Prostovoljno je šel v smrt hotelski vratar in posestnik Avgust Lavrenčič v Celju. 14 let je služboval v hotelu »Union«, zdaj so mu pa na lepem odpovedali službo. To ga je tako potrla, da se je zjutraj v postelji ustrelil.

Z dinamitno patrono si je obstrlel glavo 42letni strojnik v rudniku svinca Ivan Brišnik iz Zervaja pri Mežici. Meseca avgusta mu je umrla žena in mu pustila šest nedorošlih otrok. Nebrzdani podivjanec se je izpobil nad svojo 14letno hčerko in jo pobabil za vse življenje. V strahu pred kaznijo si je dal v usta patrono in jo z vrvice zažgal. Ob eksploziji mu je odrgalo glavo.

Moderno zavetišče za ubožne ostarele meštane bodo zgradili na Jesenicah. Pred kratkim so blagoslovili temeljni kamen. V zavetišču bo prostora za petdeset oseb in bo moderno in higienično zgrajeno. Vsa stavba z notranjo opremo bo stala okrog polmili milijon dinarjev.

Zrtev lahkovernosti sta postala posestnik Čoh in njegova žena iz Ješe pri Primskovem. Te dni so ju namreč obiskali trije cigani in baje s hipnozjo pripravili do tega, da sta rečna kmeta skoraj čisto izpraznila shrambe in jim dala vse denar, kar sta ga imela pri hiši. Cigani so odnesli skoraj 10 kil masli, dve gnjati, vrečo ajde in pšenice, ovsu, delej, orodja in druge stvari. Kmetoma so zabičali, da ne smeta tri dni iz hiše, če nočeta. Da pride nanju še hujša nesreča, kakor ju je preganjala doslej. Lahkoverna kmeta sta kajpak vse sveto verjela. Zlostost dogodek dokazuje, kako se naši kmetje kljub revščini še zmerom dajo opehariti.

Vole je odpeljal čez mejo neznan tat kmetu Lipovniku iz Tolstege vrha pri Guštanju. Ponoči se je splazil v njegov hlev, odvezal najlepši par volov, vrednih 4000 dinarjev in jih očitno odpeljal čez mejo. Tatu se niso prijeli. vse pa kaže, da je domačin, ker je krenil po skrivnih bližnjicah.

Nov mestni zavod za mestne reveže je pred kratkim ustanovila mestna občina ljubljanska s pomočjo nabitralne akcije na praznik Vseh svetnikov. Zavod se nahaja v prostorih stare cukrarne na Poljanskem nasipu in obstoji iz velike kuhinje, ogrevalnice, jedilnice in dveh velikih spalnic za moške in za ženske. V tem zavodu pa ne bo imel nihče stalne hrane in stalnega stanovanja, ker so zavod ustanovili zato, da prepreči nadležno beračenje in ne zato, da bi podpirali nekatere delomrznike. Podpirali bodo zares potrebne reveže v skrajni sili.

Katastrofalna poudenja je nastala v Kropi. Razdrti potok je preplaval bregove, podiral jezove, oporne zidove, bregove in vdiral že v višje. V nevarnosti je bila tudi šola. Vdostvo reševalnih del je bilo prisiljeno podreti nov betonski most. V nevarnosti so bili pa tudi drugi mostovi. Zdivjala je pa tudi Tržiška Bistrica. Narasla voda je odnašala velike množine lesa, ki je razdiral mostove in jezove.

TRI BESEDE:
Kvalitetno Moderno Poteni
so najino geslo, ki Vas bo popolnoma zadovoljilo! Velika izbira damskega blaga v prekrasnih barvah in vzorcih pri
BRATA VLAJ, Wolfova 5

Beli križi na črni svili

Tragedija gejša Osade

Tokio, decembra
Kljub vojnim dogodkom se Japonci živo zanimajo za usodo gejša Osade, ki je priselila, da bo po prestani kazni v ječi, napravila harakiri. Obsodili so jo zato, ker je umorila svojega ljubčka.

Nekega večera so poklicali komisarja Terada in njegove ljudi v tokijsko čajnico Masaki. V neki sobi je namreč ležal v strašnem položaju mož, ki je bil zadavljen s svilenim vrvič. Z njegovega telesa in blazin na postelji, kjer je ležal, so stražniki razbrali s krvjo napisane besede »Kihji« in »Osada«. Drugo ime je bilo nedvomno ženskega, prvo pa najbrže ime tega moškega. Vendar je bila policija prepričana, da jim ta sled ne bo veliko pomagala. Kajti že po tradiciji ne pove noben obiskovalec teh skrivnih čajnic, ki jih je v Tokiu na tucate, svojega pravega imena. Ugotovili so le, da se je neznanec res vpisal v knjigo gostov z imenom Kihji.

Važno za razjasnitev zagonetnega umora je bilo pa zasliševanje osebja čajnice. Lastnik čajnice je povedal, da je umorjeni človek prišel v čajnico kakšnih dvanajstkrat, zmerom v spremstvu izredno lepe ženske, ki je bila stara kakšnih trideset let. Ker se pa ženski gostje navadno ne vpišejo v knjigo, je sodniki preostalo le s krvjo napisano ime. Služkinja v čajnici je pa vedela povedati, da je lepa neznanka, ki je zmerom spremljala neznanca, zbuja pozornost s svojim elegantnim kimonom. Bil je namreč iz črne svile,

posut z belimi križci. Časopisna poročila so opozorila javnost predvsem na njeno nenavadno obleko.

Dolgo so čakali zaman. Oglasila se ni nobena priča. Izenada je pa prišlo poročilo iz mesteca v bližini Tokia. Od tam je lastnik neke zastavljalnice sporočil, da je prišla k njemu krasna ženska, ki je hotela zastaviti prav takšen kimono, kakršnega je opisala policija. Ta je poizvedel tudi za ime in naslov lepe ženske. Zanimivo je, da se je ime čisto ujemalo z imenom, napisanim s krvjo. Komisar Ando je dobil naročilo, naj žensko prime. Zato se je podal v majhen hotel, kjer je Osada žvela na zunaj v skromnih razmerah. Osada je najbrže takoj spoznala, kdo je njen obiskovalec. Vendar ni pokazala najmanjšega znaka osuplosti, temveč je povabila svojega obiskovalca na skodelico čaja. Komisar je pazljivo sledil njenim pripravam. Ko je pa Osada hotela izpiti svojo čašo, ji jo je komisar hitro zbil iz rok.

»Ne bodite nespametni!« je dejala. »Zakaj ste to storili?«

»Ker hočem preprečiti, da bi zastrupili sami sebe in mene. Dovolj je, da ste zastrupili ubogega moža v čajnici Masaki.«

»Nisem uporabila nobenega strupa!« je nestrpno odgovorila. »Nič ne de,« je zmagoslavno odgovoril komisar, »saj ste s tem prav za prav priznali, da ste morilkale!«

Niti to odkritje ni Osade spravilo z ravnotežja in hladnokrvnosti. Pri pre-

iskavi njene sobe je prišlo na dan pismo, naslovljeno na Kihji, ki ga pa očitno ni odposlala. Zagotavljala mu je v njem svojo ljubezen in nadaljevala z besedami: »Kmalu boš moj, ker boš odšel tja, kamor bom prišla za teboj.«

Pred sodiščem Osada svojega dejanja ni skušala prav nič olupšati, temveč je vse odkrito priznala. Zelo sta se ljubila. Ker je bila pa ona gejša, je ne bi nikoli poročil. Zato je Osada sklenila, da bosta oba umrla in se združila vsaj v smrti. Pristavila je še, da bi mogel samo zakon z možem, ki ga je ljubila, preprečiti samomor, ki ga je nameravala izvršiti. Njena hladnokrvnost je presenetila vse, ki so se udeležili sodne razprave. Osada je šla celo tako daleč, da se je začela s sodnikom spogledovati in mu je rekla, da je lep človek in da ji je takšen tip človeka silno všeč.

Sodba je bila zelo mila: šest let ječe s všteti preiskovalnim zaporom. Sodisce je prišlo do prepričanja, da gre pri Osadi za značilen primer žrtve plesalskega poklica. Priznalo je še, da mora vsakdo, ki hoče pravilno razumeti strahoviti umor, upoštevati zunanje okoliščine njenega življenja.

Osada je sodbno mirno sprejela. Vendar je neprestano ponavljala, da je ne more nič odvrniti od sklepa izvršiti samomor. Ta svojevrstna usoda lepe gejša je zbudila na Japonskem veliko sočutje.

olepšajo zvezdo z novim kozmetičnim sredstvom.

Šele zvečer postane Mary Bowardova res Mary Bowardova in se vrne domov z lastnim licem. V svoji službi ima dobro plačo. Skoraj neverjetno je pa, da je njena naravna polt zelo lepa in da ji šminke niso še prav nič skazale lica.

Zadnji gangster pod ključem

New York, decembra

Moe Lis velja za enega najnevarnejših ameriških gangsterjev. Dali so mu vzdevek »pajek«. Zmerom se je znal ogniti policiji. Vedeli so, da je vodja tolpe, ki je pod imenom »Zelva« žvela samo od vlomov.

Pred kratkim so previdno obkolili hišo Moe Lisa. Postavili so okrog nje streljivo. A namesto streljivo, ki so jih pričakovali iz hiše, ki je v njej sedel Moe Lis, sta priletela ven dva poštna goloba. Stražniki so takoj zavohali kaj to pomeni. Streljali so s strojnimi kamni za goloboma. A izmaknila sta se preganjanju in odnesla sporočilo banditovim tovarišem. Na ta način se je poskušalo tolpi Moe Lisa, da se je rešila.

Trenutek na to je odprl Moe Lis vrata svoje hiše, stopil na prag, si prižgal cigareto in dvignil roke. Blizjajčin se stražnikom je dejal:

»V redu dečki, kar uklenite me.« V hiši so našli strojnico, samokrese, zaboje s strelivom in dvanajst tucatov tablet morfija. Ti predmeti bodo pa komaj da služili kot obremenilni dokazi, kajti bandit trdi, da je zbiratelj orožja. Zalogo morfija je pa prevzela nase njegova žena, češ, da je morfinistka. Ameriški pravniki si zdaj belijo glave, ali bodo mogli staremu banditu dokazati krivdo, ali ga bodo pa morali, kakor že tolikokrat, izpustiti na svobodo.

Požar v blaznici

New York, decembra

Petdeset nevarnih blaznežev je spravilo te dni prebivalce Stocktona v Kaliforniji v strah in trepet.

V mestni umobolnici, kjer je okrog dve sto blaznežev, je izbruhnil požar. Pri gašenju je pobeignilo veliko bolnikov. Divje rjoveč so se sredi noči podili po ulicah; nekateri med njimi so dobili napad besnosti. Da bi polovili ubežnike, so poklicali na pomoč poleg policije tudi vojaštvo. Blazneži so se pa branili z nadčloveško močjo, da jih ne bi ujeli, tako da je bilo več ljudi ranjenih. Ljudje se niso upali na ulice in so se zapirali v hiše. Šele

Nekaj posebnega

nekaj res dobrega za pranje VAŠEGA PERILA je

PERION pralni prašek

odličan izdelek slovenske industrije

VSEM GOSPODINJAM

SREČNO NOVO LETO!

Do nekaj urah skrajnega napora se je posrečilo 47 beguncev s silo spraviti na varno, medtem ko ostale tri še zmerom iščejo. Ti trije so nevarno bolni.

Ogenj je povzročil eden izmed bolnikov, ki je zažgal svojo posteljo. Kmalu se je ogenj razširil na vse poslopje.

† Karel Capek

Na božični dan so Čehi izgubili svojega najznanjšega izpovedovalca in največjega sodobnega pisatelja Karla Capka. Bil je velik prijatelj prezidenta T. G. Masaryka in je o njem tudi napisal knjigo. Bil je dramatik in pripovednik in so njegova dela znana in priljubljena po vsem svetu. Prevedena so v vse kulturne jezike. Precej njegovih del imamo prevedenih tudi v slovenščino. Letos so ga predlagali za Nobelovo nagrado, a je predlog prispel prepozno. Vselej in povsod je branil vero v človeka in v človeštvo sploh, v duha in napredek. Izdihnil je pa moral še razmeroma mlad, ravno v dobi, ko se zdi, da so te ideje mrknile in ko so njegovo domovino pretresli zadnji žalostni dogodki.

ŠIROM PO SVETU

v 51 vrsticah

S cigareto se je zažgala romunska plemenitašinja Lahovarijeva. Sedela je v nekem kabaretu in si prižgala cigareto. Po neprevidnosti se ji je pa užgala obleka in v hudih bolečinah je v bolnici izdihnila zaradi opeklin. — Mile iz kavine gošče so začeli izdelovati v Berlinu. Kavina gošča namreč vsebuje neke toščice in olja, ki se iz njih da napraviti milo. Zdalj zbirajo goščo na šolskih dvoriščih, kamor jo nosijo otroci od doma. — Škoda, ki je nastala zaradi mraza, ki je zajel vse Evropo, je že precej občutna. Tako je morala ustaviti svoje obratovanje elektrarna v Vilnu. V nekaterih drugih krajih so pa eksplodirale cevi z raznimi plini. — 2000 funtov odškodnine je zahtevala neka londonska dama od uprave živalskega vrta, ker ji je pri nekem obisku lama opljuvala obleko. Poleg tega je zahtevala še 2000 funtov zaradi razžaljenja časti. — V Angelskem mestu — Los Angelesu — je baže tamošnja policija zadnje leto aretirala 280 tisoč oseb, to se pravi petino prebivalstva. — Na tekmi kuharjev v Čikagu je dobila prvo nagrado 17letna kuharica Luisa Adamsova. — Zavarovanje za stare device so uvedli v Danskem. Zavarujejo se lahko dekleta od 13. do 20. leta. Pogosto pa ima zavarovalna družba večji dobiček od »grdih deklet«, kajti lepote tako dolgo izbira, da so nazadnje stare več kakor 20 let in se ne morejo več zavarovati. Dekle dobi po štirideset letu pokojnino, ki je zadostna za skromno življenje.

Pravi smukli čevli vodno na 70 og. izdeluje tudi po mer staropriznani tvojku

A. Zalokar

Ljubljana

Mestni trg 10

Popravila se sprejemajo

Tat in pesnica

Nenavadni dogodek slavne francoske pesnice

Pariz, decembra

Pred kratkim so francoski časopisi objavili vest, da je slavna pesnica Colette v Nici postala žrtev predrznega tatu. Neki neznanec ji je okrog polnoči na Angleški promenadi iztrgal torbico, ki je bilo v njej 3000 frankov in je pobeignil, še preden so ga mogli zasledovati.

Do tukaj ni zgodba nič bolj zanimiva od drugih, ki so z njimi napolnjeni stolpci francoskih časopisov, ki jih Parizani požirajo na omnibusih. Kajti na čitatelje, ki so navajeni na afere Stavisky, kidnapiranje in politične umore, komaj da napravi takšne skrivnostne dogodke kakšen vtis, pisatelj pa, ki bi iz takšne vesti kakor Balzac napravil cel roman, bi pa tudi z lučjo zaman iskal.

Kdor je pa slučajno zvedel za nadaljevanje te preproste zgodbe, je lahko vesel, ker je doživel senzacijo poštenja in prave romantike, ki si jo v današnjih časih komaj da še lahko predstavljamo in ki — po splošnem mnenju — spada o osemnajsto, ali kvečjemu v devetnajsto stoletje.

Pesnica Colette je torej nekaj dni po mučni tatvini dobila debelo s čeki napolnjeno pismo sledeče vsebine:

»Madame, nedvomno boste začudeni, ko boste prejeli to pošljiko. Denarja od pisateljice »Chérija« in »Claudine« ne morem obdržati, ker občutim do nje globoko spoštovanje, ker mi zbujajo spomin na srečne dni. Zato se mi zdi važno, da kljub stiski in obupu, ki sta me vsilila do tega, da sem vam iztrgal vašo torbico, vrnem vsoto, ki jo je vsebovala, skoraj nedotaknjeno. Srečen bi bil, če bi jo smel vrniti osebo. A razumeli boste mojo diskretnost. Sprejmite spoštovano, milostljiva gospa, hkrati s tem denarjem, izraze globokega spoštovanja Vašega skesanega tatu.«

Colette je bila zaradi tega brezimnega pisma in vrnjenega denarja zelo ganjena in lahko si predstavljamo, da so se med pesnico in njenim tatvinskim občudovalcem navezale nežne vezi. Morebiti bo zaradi tega čudovitega dogodka ustvarila novo očarljivo knjigo, ki bo Colette v njem razvila ves čar svojega hvaležnega in dobrotljivega srca.

Nekaj je pa, kar je to neverjetno pustolovščino napravilo za važen dogodek, za važen dokaz vrednosti in koristi premalo cenjenih romanov. Kajti pogosto očitajo sedanji beletristični literaturi in njenim avtorjem, da učinkujejo nemoralno na doraščajočo mladino. Colette sama je morala siliti veliko očitkov, češ da so njene žene in dekleta vse preveč nežna in čudežna bitja njene pesniške fantazije in da so iz tistega sveta, ki ga sicer ne moremo zanikati, ki pa je boljše, da o njem ne govorimo.

Za vse te godrnjače, kritike in visoke moralne pridigarje je Colettin »tat« zadosten in važen odgovor. Tat, ki ni v stanu, da bi obdržal denar ženske, ki so mu njene knjige pripravile vesele in srečne dni — tat, ki ga ni sveto pismo pripravilo do kesanja in pokore, temveč dva čisto moderna ljubzenska romana — ta z občudovanjem in kesom napolnjeni tat, mislim odtehta več kakor tisoč čitateljke, ker je zadosten dokaz za moralno moč pisateljve besede. Ali obstoji v življenju

pisatelja, za globoko besedo Colette lepše zadoščenje kakor je ta skesani tat, ki ji je vrnil njeno lastnino in ji priznal svoje globoko občudovanje?

Ženska-kameleon

New York, decembra

Gospodična Mary Bowardova zasluži 10.000 dinarjev na mesec v svojem kaj nenavadnem poklicu. Je namreč »žena-kameleon«, ki na njej preizku-

šajo razne vrste šminke preden šminke filmske igralka.

Mary Bowardova je bila igralka v provinci. Nekega dne je odpotovala v Hollywood z namenom, da bi postala filmska igralka. A za ta poklic je bila premalo nadarjena. Ko je mesece in mesece hodila od enega ateljeja do drugega in ostala brez dohodka, se ji je naposled ponudila prilika za »kameleona« v nekem študiju.

Od takrat na njenem obrazu preizkušajo razna kozmetična sredstva. Šminke preizkušajo pri različni svetlobi, preden našminkajo igralko.

Če zahteva režiser, da mora filmska zvezda igrati domačinko s Havajskih otokov, poskusijo z maskiranjem najprej na Mary Bowardovi, potem pa šele

Naše darilo

čitateljem »Družinskega tednika« za novo leto

Vi vsi, ki naš list berete teden za tednom, leto za letom, ste lahko opazili, da si je uredništvo »Družinskega tednika« zmerom prizadevalo, da vam vsak teden postreže s čim bolj izbrano in zanimivo vsebino. Pri tem delu so nam bila najlepša plačila mnogostevilna priznanja iz vaših vrst, saj se nam dala zmerom novih spodbud. Nikdar se nismo bali ne gmotnih izdatkov ne truda, da list čim bolj izpopolnimo. Tudi današnja številka to dokazuje, saj je največja in najzanimivejša, kar smo jih doslej izdali.

Toda ne prikrivamo si: tudi če ste bili vi zadovoljni z listom — mi nismo bili. Zeleni smo ustvariti list, ki bo v zanimivi obliki zabeležil vse, kar se dogaja pri nas in drugod. Na VSEH poljih človeškega udejstvovanja. Ali za takšen list nam je bilo 8 strani premalo. Za večje načrte je bilo torej treba tudi več strani.

v letu 1939. — 12 strani

Kljub večjim stroškom in podražitvi papirja smo sklenili tvegati velike gmoine žrtve: v novem letu bo »Družinski tednik« izhajal vsak teden redno na 12 straneh, to se pravi, imel bo PRI ISTI CENI za 50% večji obseg kakor doslej.

Za prerojeni »Družinski tednik« smo pripravili celo kopico novosti. Dosedanje vsebino lista, ki se je tako prikupila vsem slojem prebivalstva, bomo še razširili in izpopolnili. Poleg ljubzenskega romana bomo v letu 1939, stalno prinašali tudi dober kriminalni ali pa pustolovski roman. Vse naše dosedanje rubrike ostanejo tudi v bodoče, pridružili se jim bodo pa še kotiček za šah in rubrike o filmu, športu in gospodarstvu. Redno vsak teden bomo prinašali tudi križanke in druge igrice. Zensko stran bomo znatno razširili in zboljšali, tako vsebinsko kakor slikovno. Prav tako bo »Družinski tednik« tudi v bodoče posvečal vse pozornost velikim dogodkom, ki gibljejo današnji svet. Skratka, dali bomo za 50% več papirja, toda dosedanje delo našega uredništva je porok, da bo tudi vsebina lista za najmanj 50% bogatejša in boljša.

Naš cilj: vsak teden boljši list!

»Družinski tednik« je neodvisen in nepolitičen list. Kar je dosegel, sta doserli njegove uredništvo in uprava, brez kakršne koli tuje podpore. Edini vir naših dohodkov so poleg oglasov vaša naročnina in vaši dvodinarski, ki jih vsak teden odriete za naš list.

Prosimo vas, da nam tudi v bodoče ostanete naklonjeni, kakor ste nam bili doslej. In še to vas prosimo: če ste z listom zadovoljni, povejte to tistim, ki »Družinskega tednika« še ne kupujejo. Tako boste od tedna do tedna, od leta do leta pomagali soustvarjati boljši in popolnejši list — list, ki boste ob njem vsak teden doživeli nekaj neskrbnih uric razvedrila in zabave.

»DRUŽINSKI TEDNIK«

ŽRČALO

najih dni

Za vsak prispevek v tej rubriki
plačamo 20 din

Spoznajmo sami sebe

Pri nas je industrijski kraj. Precej je družin, kjer hodita mož in žena v tovarno, doma pa imata služkinjo, da opravlja gospodinjstva dela in varuje otroke, če jih je kaj. In tako ima neka taka gospa trinajst mesecev starega otroka, menjala pa je med tem časom že enajst služkinj. Neka druga je imela v enem letu sedem služkinj. Vse so za nič, niso vredne, da so na svetu itd. Res da dekleta, ki pridejo s hrčkov, sploščena niso tako spretna. Mislim pa, če bi se gospa nekoliko potrudila in dekle potrpežljivo vadila, bi se vendar dobila ena, ki bi bila zmožna.

Nehote mi pride na misel, kakšen krik nastane o krivici, ki se godi delavstvu, če je kak delavec v tovarni odpuščen iz tega ali onega vzroka, a če se menja vsak mesec služkinja, ki pride polna upov iz daljnih krajev in celo brez odpovedi, ni to nobena krivica. Znani so mi primeri, da so privedli drugo služkinjo, ko je bila še prejšnja pri hiši in tako je morala ta kar povezati culo in oditi. Vsa obupana je jokala in pototožila:

»Pri hiši nas je osem otrok, oče zasluži le malo v gozdu, saj se ne upam domov.«

Če bi vsi delodajalci zahtevali, da mora vsak delavec že vse znati, ko ga sprejmejo v tovarno, le kje bi se potem naučili dela? Gospodinjje bi morale pomisliti, da tudi one niso vsega znale, ko so začele gospodinjiti!

A. Z.

Srčna kultura

V nabito polnem skupnem kupeju se vračajo izletniki v Ljubljano. Med njimi je tudi večja družba s triletnim fantkom, ki ga je izlet tako utrudil, da je zaspal mami in naročju. Vsi so bili precej glasni, in poznalo se jim je, da so prišli s prijateljem alkoholom preveč v stik. Vrstilo se je bolj ali manj nedostojno govorjenje in temu žargonu primerno petje. Pa je bilo med drugim slišati tudi tole:

»S tem otrokom je pa res križ! Vedno moram paziti nanj, vedno imam skrbi z njim, pa jezo! Uboga, ves čas se dere, pa še bolan je bil pred kratkim, celih pet dni je ležal. Jaz pa radi tega smrkavca ne morem nikamor, ne v kavarno, ne v kino, ne v družbo, sploh nikamor. Zmerom mi visi na vratu! Otroci so res prava nesreča, prava šiba božja! Če pridem še enkrat na svet, ne bom nikoli več imela otroka!«

Koliko je žena na svetu, ki bi srčno rade dale sleherni minut svo- jega življenja za svojega otroka, pa jim ni usojeno, da bi ga imele!

N. J.

Posmrtnica

Neki beograjski časopis je prinesel sledečo notico:

V našem mestu (Zetska banovina) je umrl bogat knez. Njegova družina je razposlala po vsem okraju pisma sledeče vsebine:

»S tužnim srcem javljamo vsem prijateljem in znancem, da je naš mili, dobri, nepozabni itd. ... danes preminul. Njegovi posmrtni ostanki se položijo v grob jutri ob 4. uri na tukajšnjem pokopališču.

Prosimo Vas, da se udeležite pogreba. Po pogrebu se vrši v pokopališču hiši pojedina, kajti umrli je še za časa svojega življenja pustil za slu- čaj svoje smrti 500 l žganja, 2 vola in 1000 dinarjev gotovine.«

Z drugimi besedami, pridite, prijatelji, pa ako ne boste mogli jokati, jedli in pili boste lahko!

A. V.

Novela „Družinskega tednika“

Slepi pastir

Napisal R. Zahn

bil kmalu pri kraju. Spet se je vrnil na prosto. Vselej ob tej uri je odšel v gore.

Veter je med njim in ovco zaloputnil vrata, ko je žival hotela za njim. Pastir tega ni opazil. Danes je bil nekam čudno raztresen. Izenada bi spet rad slišal ledeniška potoka, sedel bi rad poleg njiju in se še enkrat spominjal, kako je bilo takrat, ko je še videl in je tamkaj zajtrkoval. Tekel je od hiše kakor človek, ki ga vlečejo na vrvi. Sluh je imel nenavadno oster; že njegov obraz je izdajal to. Na ušesa mu je že udarjalo daljnje bučanje. Kar opotekal se mu je nasproti.

Zdajci se mu je zazdelo, da Gine ni za njim, a takoj je spet pozabil na to. Z drhtečimi nosnicami je stopal dalje s čudovito zanesljivostjo, ki je kakor iz zemlje prehajala v njegove noge. Že je slišal slap bližje. Prsi so se mu dvignile. Spet je čisto natanko vedel, kakšna mogočna slika je tamkaj, kako hudournik iznenada dere v prazno. Kako prah in pene v mavričnih barvah vstajajo iz globine in prše človeku v obraz.

Izenada se je na njegovi desni strani oglasilo ptičje petje. Najbrže je pel kakšen gorski kos. A pel je tako nenavadno hrepeneče in lepo in glasno, da se je moral ustaviti in prisluhniti. Ptičje petje je potlej tako na lepem utihnilo kakor se je bilo oglasilo. Hotel je iti dalje. A — kar se mu še svoj živ dan ni zgodilo, iznenada ni vedel, kje je. Kakor bi ga bil ptič zvalil v stran. Zavedel se je, kajel vase vonjajočega zraka. Naredil je nekaj korakov na levo, nekaj na desno. Njegova negotovost se je vse bolj in bolj stopnjevala. Nič več ni vedel, kje je.

»No, no, no!« je ošteval samega sebe. Potlej je taval dalje.

Bučanje slapa je postajalo močnejše. A zdelo se je, da prihaja od strani. Ni mogel reči odkod. Zdajci je z rokami potipal po tleh. In glej, zadelo se mu je, da je zašel na mehko stranot. Njegovo pogumno srce je vzdrhtelo. Sedel je. Noge so mu zdrčale v prazno, a z rokami se je oprl na tal in sedel. Nad prepadom sediš, je pomislil. Na hrbet in na čelo so mu stopile znojne kaplje...

Gina, ovca, je z gobcem potrkala na vrata. Slišala je bila, kako so pastirjevi koraki utihli. Nemirno je žival vlekla okrog po sobi. Skozi okno je pihala jutranji gorski veter. Gina je zagledala stol in s sprednjimi nogami skočila nanj. Z nozdrvmi je zajela svežega zraka. V naslednjem trenutku je že stala na stolu in preskočila nizok okenski napušček. Ovca je bila zdaj na prostem. Malce se je obotavljala. Še enkrat je iskaje nemirno zametala:

»Meel! Meel!«

Zabela je teči.

Slepec je sedel na robu gore, tam, kjer so se razpokane skale za seženi globoko spuščale v gozd. Prsti so se mu trzali in grebali v travo. Gornje telo se mu je pozibavalo sem in tja. Plašil ga je omotičen občutek, da bo vsak trenutek strmoglavil v globino. Z desne strani, se mu je zdelo, je bližje, bolj grmeče bučal slap. A čuj! Ali ni bilo to meketanje?

»Meel! Meel!«

Legel je na hrbet. Izenada sta ga spet obsla pogum in gotovost. Otupil je, da so bila za njim trda tla. Še preden se je pa utegnil vzravhati, je zaslišal, kako je neka žival s klopotajočimi koraki tekla. Potlej ga je v lice sunil neki gobec.

»Gina!« je zahlapal.

Z roko je zagrebel v volno kožo. Zlezel je na noge in čakal. Gina je začela hoditi. Oba, človek in ovca sta počasi, nemo stopala po gorski travi. Pastirjevi prsti so se zagrebeli v volno na ovčjem hrbtu. A spet so se

oglasili smrtni občutki. Nosnice so mu drhtele. Počasi se je pastirju pot spet vzpenjala navzgor, počasi je za njim zamiralo bučanje gorskega potoka.

Kos je spet pel. Z glavo se je pastir obrnil v smer, odkoder je petje prihajalo. Tudi to je bilo pritajeno, daljne, čudovito. A pastir je stopal hitreje. Bil je kakor otrok, ki bi rad kar skočil domov. In zares je poskočil, kajti vedel je, kje je. Tudi Gina, ovca, je morala poskočiti z njim.

Čudovito, kako sta tekla, kakor da bi se bala zamuditi vlak! Tamkaj je že koča. Čisto natanko tam — čez — odkoder pihlja veter. Slepec se je ustavil, prevzel ob občutka odrešenja po prestanem smrtnem strahu in

Vsak

nima toliko denarja
da more potovati v
kopališče

Toda vsakdo

bi moral dati za zdravje letno
100 — 150 dinarjev in piti mesec
dni mesto druge vode samo našo
znamenito:

**Radenski zdravilni vrelec
onoga z rdečimi srci iz
Radenskega zdravilnega
kopališča Slatina Radenci**
(pri Mariboru)

Zahtevajte gratis prospekt!

znova se veseleč življenja in gora.
Še je držal ovco, otupil je njeno glavo
in jo počasi in nežno pobožal.

»Gina!«

V drhtenju njegovega glasu je le-
žalo zamolklo zadovoljstvo in neza-
vedna hvaležnost, a ne samo do Gine,
živali.

Kadar se Japonec dolgočasi

Kaj so gejše v deželi češnjavega cveta

Kadar se Japonec dolgočasi, pa naj bo to v najoddaljenejši vasi ali v vrve-
nju velenosti, mu je kaj lahko najti
si zabavo: po telefonu pokliče hišo
gejši in k njemu pride ena ali več
mlajših dam, da mu s petjem, godbo,
šalami in pripovedovanjem krajšajo
čas.

Gejše se pripeljejo navadno v rikši,
v onem lahkem dvokolesnem vozilu,
ki ga vleče kuli, in se podajo v ozna-
čen prostor, kjer so ponižno na razpo-
lago svojemu naročniku. Po pozdravu
gre skupina v oddaljeno sobo, da ne
moti ostalih hišnih stanovalcev s svo-
jim smehom in petjem, s ploskanjem
in godbo. V večini primerov se vršijo
ti sestanki v javnih lokalih, kjer so
te zabave precej drage.

Boljšje je, če gejši poiščemo kar v
njihovih hišah, kjer skrbje zanje, kajti
prvič je zabava tu manj draga in
drugič so tu v najostrejšem krogu gejš.

Po vožnji skozi nešteto ulic, ki so
med seboj zaradi lesenih stavb, podob,
evlinskih lončkov in telegrafskih dro-
gov podobne druga drugi kakor jajce
jajcu, prideš do trnadstropne lesene
stavbe, ki se iz njc sliši iz gornjih
nadstropij na ulico vesel hrup.

Takoj nas pozdravi gospodinja s
svojimi služabnicami, kajti prihod smo
naznanili že pred dvema dnevi, a
ker dobre hiše z gejšami pogosto ne
sprejemajo gostov brez prejšnjega na-
znanila ali naročila. Potem ko smo se
večkrat globoko priklonili drug dru-
gemu, sezujemo čevlje in si nataka-
mo mehke copate; gremo za gospo-
dinjo skozi dolg hodnik v enega iz-
med posebnih golih prostorov, ki ima
kot edini okras vdolbino v zidu s
sliko in košaro cvetja. Tla so pokrita
z debelimi blazinami, ki se noga vanje
pogrezne brez šuma. Sredi sobe, ki
skozi njene steklene stene vidiš na
majhno, z rastlinjem obloženo dvori-
šče, stoji svetlo ološčena miza s pod-
stavki, krožniki in porcelanastimi vrči.

Na znamenje gospodinje prinesejo
vnete služabnice jedila in pijačo. Juho
s kurjimi bedrici, krape v rjavkasti
omaki, skodelice z rižem. Zraven še
toplo riževno vino, ki ga pijemo iz
plitvih skodelic. Čepimo okrog mize
na blazinah in kovimo s palčicami
kose jedi drugega za drugim iz sko-
delic in podstavkov. Samo kurja bedri-
ca primemo z rokami in jih ogledamo.
Zaključna jed so sladke pogače, podob-
ne gobam z opečenim zelenim grahamom.

Naposled se prikažeta pri vratih Ba-
ko in Ciro, dve gejši in se kleče pri-
klonita prav do tal. To sta bitji kakor
z drugega sveta: imata poevne oči in
sta napudrani belo ko zid, majhni in
vitki, zaviti v široka pisana kimona,
obuti sta pa v bele, kratke nogavice.
Nad njunima ovalastima obrazoma se
dvigata svetlo leskečoč se pričeski, s

čopi, trakovi in bleščečim okrasjem.
Njuna obraza sta najprej nepremično
otrpla, kakor to predpisuje običaj že
stoletja. Pred nami stojita kakor lutki
— ena z zlato pahljačo, druga z glas-
bilom s tremi strunami v rokah, ki
neogibno spada h gejšini opremi.

Ciro počepne na blazino in udari na
strune in poje počasi, z reglajočimi
glasovi pesem »Pomlad pride s češ-
njavim cvetjem«, ki se prenaša od roda
do roda, ne da bi bila napisana v
notah, od matere na hčer, od učitelj-
ce na učenko.

Na mojo željo sledi moderna pesem,
ki je pod vplivom vzhodnih skladb, a
pod visom sedanosti zveni čisto ja-
pansko.

Refren pojemo vsi in udarjamo takt
z rokami.

Po kratkem počitku se dvigne Bako
za ples. Počasi in premišljeno se obra-
ča po evileh zvokih glasbila, medtem
ko ljubko premika pahljačo sem in
tja. Zdalj položi glavo s prikupnim
izrazom na eno ramo, zdaj na drugo.
S počasnimi obrati se priklanja prav
do kolen, potlej se pa sunkovito dvig-
ne, pri čemer stopa v svojih snežno-
belih kratkih nogavicah v počasnem
plesnem koraku po preprogi.

Potlej spusti pahljačo na tla in se
suče kakor šivilja; iglo in nit, ki sta
naznačeni v njeni umetnosti, vbrada
skozi namaščeno breme las v smislu
nekega starega običaja.

»Ali bi hotela tudi zame sečiti ki-
mono?« vprašam v šali.

»Zakaj ne? — Tukaj je!« V tem
umetno zloži neki prtič in v trenutku
mi da čisto pravičen pomanjšan zložen
kimono.

Taka je umetnost gejš. Zabavajo s
plesom, s petjem in otroškimi šalami
in prepuščajo ljubezensko umetnost
šogam in jorom, ki so razred zase.

Moji prijatelji, bodoči sodelavci iz
Tokia, so si medtem oblekli jopice in
telovnike in zdaj se valijo pod učinkom
riževnega vina veselo vrese po
tleh. Eden izmed njih se je postavil
na roke ob tanki steni, pri čemer
mu letijo iz žepov drobiž, vžigalice in
kosi vrvice. Gejše so silno navdušene,
ko polnem dim skozi nos. Mislim si,
s kakšnimi malenkostmi lahko povzro-
čiš veselje — ko zaslišim od zunaj
režek ženski glas in Bako in Ciro po
bliskovito izginejo iz sobe.

Naša ura zabave je končana! Bako
in Ciro sta zaposleni drugje.

Pošlovimo se. Med potjo mi pripo-
veduje moj japonski prijatelj, da je
v tej hiši stitideset gejš, majhen del
dvajsetih tisočev, kolikor jih je v vsem
Tokiu. V te hiše so jih poslali v mladih
letih njihovi starši in vrnejo se,
ko odslužijo svoj čas, v svoj domači
kraj, kjer so kot premožne in spo-
štovane dame zaželele zakonske žene.

Z leve na desno: Dva dni pred božičem je požar upepelil streho pariskega Invalidskega doma in uničil mnogo dragocenega zgodovinskega arhiva. (V Invalidskem domu je pokopan Napoleon I.) — Prejšnji teden se je prvič v zgodovini občinskega sveta za londonsko okolico zgodilo, da so izvolili žensko za županjo. Na sliki: nova župa nja, mrs. Evelyn Lowe. — Nezapo-
sleni delavci v Londonu terjajo čez zimo večje podpore. Da bi njihove zahteve doblje večji poudarek, se se nekateri med njimi demonstrativno vlegli v ulicah na sneg.

Kakršno življenje vidiš, takšno je!

Dve mladi dekleti, prijateljici, obe ljubki in prikupni, obe v službi v istem uradu, obe prejemata enako veliko plačo. A vendar je med njima velika razlika.

Ena se namreč neprestano pritožuje nad težkim delom, nad slabo plačo in nad neprijaznostjo predstojnikov. Njena tovarišica je pa, narobe, zelo zadovoljna. Rada opravlja svoje delo, z vsakomer se dobro razume in vsak mesec od svojega zaslužka še nekaj prihrani.

Ena je veselo narave. Svoje delo opravlja z nepopisnim zanimanjem, z vsemi ljudmi je prijazna. Zato se ji tudi delo zdi tako lahko. Ker zna biti vesela tudi brez dragih zabav, dobro izhaja s svojim denarjem. To varšica pa uhaža z vsemi mislimi iz urada. Morebiti stremi za kakšnim drugim delom, ali se pa iz kakršnih koli drugih vzrokov ne more uživet v svoje delo. Predstojniki to opazijo in ji dajo razumeti svoje nezadovoljstvo. Čim bolj je pa človek nejevoljen, tem težje opravlja svoje delo in tem bolj vidi črno okrog sebe.

Prav to pa velja tudi za dve gospodinji, ki živita v dobrih razmerah. Vsaka izmed njiju ima ljubko stanovanje, ljubečega moža in dobro plačo. Zakon ene je srečen, njeno stanovanje je kakor v slikah; svoje otroke lepo vzgaja in neguje. Druga pa vendar godrnja in toži; enkrat se pritožuje nad možem, drugič ima svojega dela čez glavo; nevoščljivo gleda ljudi, ki imajo več kakor ona, in zato zanemara svoje gospodinjstvo in svojo srečo.

Glavno je, kako gledamo na življenje, in ne, kakšno je v resnici.

Nekdo živi v majhnem mestu, v skromnih razmerah. Zdi se mu pa vse tako lepo! Zdi se mu, da nikjer drugje ne bi mogel tako živeti... V svoji tihi sobici si gradi lasten svet, ki je lahko velik in globok. Veliko potuje s knjigami in drugimi spisi v rokah, in vse to je zanj globoko doživetje.

Drugi pa je pa ves svet premajhen. Vleemesto mu ne zadostuje, ker pozna že vsa evropska vlemesta. Vleče ga na druge celine, a tudi tam ne bi bil zadovoljen, nikjer ne bi utešil svojega hrepenenja.

Pogosto je uspeh pripisovati temu, če kdo zna vse urediti tako, da svet vidi njegovo delo, da sebe in svoje delo postavi pred luč. Kdo drugi pa, ki morebiti ne dela nič manj, ostane v senci. Njegova osebnost in delo sta za svet izgubljeni.

Pravilno je treba postaviti svoj kor- ni kot. Vsak je potlej v pravem po- menu besede svoje sreče kovač. Z dobroto, dobro voljo in nekaj do- mišljije lahko tudi najbolj skromno življenje postane lepo. Lepota pa iz- haja iz svojega izhodišča. Ljudje namreč to opazijo in vas spoštujejo. To spoštovanje pa še poveča in po- globi veselje do življenja, in to spet poveča življenjski uspeh.

Da je vse življenje odvisno samo od tega, kako človek gleda nanj, spo- znamo najbolje pri pesimistih in opti- mistih. Pri istih razmerah vidi pesi- mist iste stvari črno in brezupno, optimist pa vidi vse rožnato in upa- polno.

Nikče ne more povedati, kateri od obeh ima prav. Vsekako je pa opti- mist srečnejši. Kajti čeprav ga bo- dočnost razočara, si je vendar pri- hranil prezgodnje skrbi in ni za- pravljaval svojih moči zaradi strahu, še preden je bilo to potrebno. Brez vere v samega sebe, brez iluzij in upanja je vsako življenje žalostno, skoraj neznosno. Ne kakšno je živ- ljenje, temveč, kako ga gledamo: od tega je pogosto odvisna naša sreča ali nesreča. Ali se potlej ne bomo potrudili, da bomo vse gledali v kar najlepši luči?

Naša kuhinja

Kaj bo ta teden na mizi?

Četrtek: Kruhova juha, polpete, so- lata, Zvečer: Riževa gibanica¹, kom- pot.

Petek: Ribe v obari², sirovi štruklji. Zvečer: Pečenjak, solata.

Sobota: Možganova juha,³ pražen krompir, solata. Zvečer: Goveji zrezki.

Nedelja: Goveja juha z vraničnimi cmoki, riž, telečje zarebrnice, solata, posladkorjeni kifci⁴, kompot. Zve- čer: Mrzel narezek, pecivo, čaj.

Ponedeljek: Krompirjeva juha, ajdovi žganci, goveji gobec v solati.⁵ Zve- čer: Ocvrta jetra.

Torek: Zelenjavna juha, pražen krompir, pljučna pečenka. Zvečer: Nadevana ocvrta jajca.⁶

Sreda: Pljučka s krompirjem, krom- pirjev pire, kisel zelje. Zvečer: Krompirjeva solata s slanikom.⁷

Pojasnila:

¹Riževa gibanica: Skuhaj v mleku kakšnih osem pesti riža. Ko se riž ohladi, mu primešaj 2 rumenjaka, malo surovega masla, sladkorja in cimeta in namaži s tem nadevom vlečeno testo. Zvij ga in speci v gibanico.

²Ribe v obari: Duši na surovem ma- slu nekoliko korenja, čebule, peteršilja, malo majarona, zelene, vse dobro se- sekljano. Potresi z moko, zarumeni in zalij s kakšno juho ali krompom. Ko se nekoliko pokuha, jo precedi, osoli in deni vanjo na drobne kosce zrezane ribe, nekoliko karfirole ali gob.

³Možganova juha: Napravi svetlo- rumeno prežganje, dodaj drobno zre- zanega peteršilja in duši v tem mož- gane, ki jim lahko prideneš eno jajce. Zalij jih z juho, pretlači skozi cedilo in deni v juho opečenega kruha.

⁴Posladkorjeni kifci: Umešaj dobro 50 gramov surovega masla in žlico sladkorja, prideni 2 rumenjaka, malo soli, malo limonovega soka in 20 gra- mov vzhajane kvasa. Vse skupaj zgneti s četrtil presejane moke v precej trdo testo in ga postavi na toplo. Ko je dovolj shajalo, ga deni na desko, posipano z moko, razvaljaj ga precej debelo, zreži na trikotnike in jih zvij v kifce. Položi jih na poma- zano pekačo, namaži jih z jajcem in posipaj s kristalnim sladkorjem. Ko se enkrat zvidejo, jih speci v pečici.

⁵Goveji gobec v solati: Skuhaj go- veji gobec v slani vodi, prideni čebule, korenja, peteršilja, zelene, lovorjev listič. Gobec naj se v tej vodi shladi,

potlej jo pa odlij, gobce obriši, ostrgaj kožo z njega, zreži ga na ozke ploščice, osoli, popoprjaj, zalij s kisom in oljem.

⁶Nadevana ocvrta jajca: Skuhaj trdo nekaj jajc, jih olup, prereži čez pol in vzemi iz njih rumenjake. Potlej jih napolni z nadevom iz svinjine, zloži jih skupaj, kakor bi bila cela, namaži jih s surovim beljakom, povaljaj v raz- motanem jajcu in drobtinah in jih ocvrni na maslu. Nadev: Rumnja- kom primešaj sesekljane, prekajene svinjine, kisle smetane, 1 surov rume- njak in sesekljane drobnjake. S tem nadevaj jajčne polovice.

⁷Krompirjeva solata s slanikom: Sku- haj, olup in zreži na listke še toplega krompirja. Drobno sesekljaj 1 čebulo in 2 trdo kuhani jajci. Potlej naloži v plitvo skledo vrsto krompirja, posipaj ga s čebulo in jajci, deni spet krompir- ja, nato vrsto čebule in jajc. Ko je skleda polna, nalij olja, zmešanega s soljo in kisom. Osnaži slanik, zreži ga na majhne kosce in jih naloži na vrhu solate.

Zakaj se otrok slabo počuti?

Pogosto mati ne more razumeti, da njen ljubljeneček, ki se je pravkar tako mirno in veselo igral, kar na lepem pobeša glavico in ves potrt tiči v kak- šnem kotu. Včasih pa še celo razme- tava igrače in kriči brez vzroka. Mati ga skuša najprej pomiriti in se začne z njim igrati. A vse zaman. Iz angel- čka je nastala hudobica, ki neprijazno odgovarja na sleherni ljubeznivo be- sedu.

V takšnih trenutkih mati težko ostane mirna. Najprej mora poiskati vzrok otrokove slabe volje. Največkrat bo ugotovila, da je otrok utrujen. Ali dražijo otroka poganjajoči zobčki, ali pa je njegova slaba volja znamenje kakšne bolezni. Večkrat si dela mati

Slabo vreme

Je vedno nevarno za Vaše zdravje in iz „brezpomembnega“ prehlada se lahko razvije težka

in dolgotrajna bolezen. Zato vzemite takoj že pri prvih znakih bolezni svetovno znane

ASPIRIN

TABLETE Z BAYER-JEVIM KRIŽEM.

Oglas reg. pod 3. br. 437 od 10. 1. 1934.

Pričenja se čas nahoda

V zimskih mesecih se redno ponav- lja nahod. Naš namen ni, da bi v na- slednjih vrsticah onemogočili vašega zdravnika, a za vsak »nedolžen« nahod tudi ni treba zdravnikovega obiska. Prav proti nahodu je cela vrsta učin- kovitih in preizkušenih domačih sred- stev.

Stara modrost je, da z nahodom najprej končamo, če se temeljito spo- timo. Torej se najprej poslužimo lipo- vega čaja. S prepotenjem zapustijo različni strupi človeško telo. Potenje je torej čistilni postopek, zato go- vorimo tudi o zdravilni temperaturi.

bimo tudi v zvezi s tem ali onim že prej omenjenim sredstvom.

Če poskrbimo za prepotenje telesa, za nadaljnje zdravljenje poskrbi telo samo. Prepotenje prenese vsakdo, ki ni bolan na srcu. Spoteno glavo več- krat umijemo z vodo, ki smo ji dodali nekoliko kisa, kar posebno dobro de. Učinek zavžitih sredstev pa še lahko podpremo z vročimi kopelmi. Kot do- datek h kopeli priporočamo seneno drobje, kamilično cvetje ali pa smrekov ekstrakt. V času prehlada je pripo- ročljivo le malo jesti. Vzrok je v tem, da prebava porabi veliko telesnih mo- čei, ki jih moramo pa uporabiti za zdravljenje. Iz istega vzroka je bolje, da krepljena sredstva jemljemo šele po prestatem nahodu, prav zato, da si

Parker nalivno pero

je prikladno darilo za novo leto in za vsako drugo priliko. Dobite ga pri tvrdki

Radioval

Dalmatinova štev. 13

Kdor daruje Parker, daruje neprekosljivo kvaliteto!

nepotrebne skrbi. So še drugi majhni vzroki, ki povzročajo otrokovo slabo razpoloženje.

Majhen otrok, ki se počuti slabo, ker je žejen, ne ve, da mora piti in da bo potlej spet vse dobro, zato tudi ne bo prosil pijače. Samo nejevoljen je. Po- sebno ob vročih dneh potrebujejo otroci več pijače. Takrat pogosto opazi- mo, da že en sam požirek vode ne- vpljudnega poredneža pri priči spreme- ni v veselo se smehljajočega otroka.

Slabo voljo pri otroku pa povzroči tudi pretopla obleka. Koliko mater dela pozimi to napako, da oblačijo svoje otroke v zakurjenih sobah v vol- nene obleke in jopice! 20° C v sobi je toliko kakor ob zmerno toplem polet- nem dnevu na prostem; nobeni ma- teri pa ne pride na misel, da bi svo- jega otroka temu primerno lahko oblekla. Obleka iz tenkega volnenega blaga v zakurjeni sobi zadostuje; ple- tena obleka je pa za mrzlo sobo in za sprehod. Pretopla obleka in preveč za- kurjena soba sta vzrok, da se otroku ne ljubi niti igrati. Boji se gibanja, ker bi se začel takoj potiti. Dolgo- časno postaja ali poseda, slabo se počuti in začne nagajati.

Nekoč sem bila nekje na obisku. So- ba je bila kljub toplemu pomladnemu dnevu zakurjena. Svetloba je leno prodirala izpod globoko zasenčene sve- tilke. Kmalu sem opazila, da so se mi moje misli počasi začele izmikati. Po- stala sem trudna in sem se prav tako slabo počutila kakor dekletce, ki je bilo z menoj v isti sobi in stresalo sitnost.

Starši so mi zagotavljali, da je otrok sicer vključen in ljubezniv, in so opra- vičevali svojo ljubljeno, češ da ima nahod, da je utrujena in podobno. Vendar sem sama po sebi spoznala, da je vzrok otrokove slabe volje predvsem pretopla soba in temna razsvetljava. Zakaj ne pustite svojim otrokom svet- lobe v sobi? Če se igra na tleh, naj otroku sveti svetiljka s stropa, pri igri na mizi pa svetilko zasenčimo z belo ali svetlozeleno svilo. Bela luč ne jem- lje dobre volje, temveč jo še poveča.

Omenila sem nekaj primerov. Je pa še mnogo drugih, ki jih mora mati upoštevati. Mora se ob vsakem času in v slehernem primeru uživet v než- no otrokovo duščico in v njegovo drob- no telesce in doživljati z njim vse, kar otrok občuti. Tako bo skoraj vselej uganila, kaj teži njenega ljubljenečka.

Anita

Redna stolica Leopilut

13 reg. S. Br. 31470 dne 24. XII. 1932

ne preobremenimo želodca. Izjema je pa krepilno vino, ker je lahko pre- bavljivo. Razen tega pa razširi krvne žile zato je tudi priporočljivo kot pri- pomoček potenja.

Razna mazila praški in vata so sicer dobra blažilna sredstva, a samo z njihovo pomočjo ne moremo pregnati nahoda. Tudi druga slična sredstva proti hripanju, sladkorčki, sredstva za vdihavanje in druga sredstva, komaj da pridejo v poštev kot zdravilna sredstva. Po srečno prestatem pre- hladu je pa še smerom priporočljiva previdnost, kajti odpornost telesa proti nevarnosti okuženja je še nekaj časa kaj šibka. Za razkuženje ustne du- pline je priporočljivo grgranje razto- pine galuna ali pa hipermangana.

Pri nekaterih osebah stalno nastopi nahod kot posledica spremembe vre- mena. V tem primeru bo bolniku zdravnik priporočil, da se podvrže zdravljenju za okrepitev nosne sluz- nice. Bolnik mora eno nosnico zapreti, z drugo pa vdihavati mrzlo vodo. Vo- do, ki ste jo potegnili skozi nosnico, morate skozi usta izpljuniti.

Solarska obleka je zadnja novost mode. Modni saloni so si izmislili obleko, ki ino ob vratu in okrog spodnjega roba našito abecedo iz bleščečega traku.

Moderen športni plašč, v kakršnem utegnete srečati kakšno elegantno damo v severnih deželah. Okrašen je z belim zajčjim kranom.

Gospodična tajnica

Roman velike
ljubezni
po znanem
pisatelju
Alfredu
Schirokauerju

3. nadaljevanje.

»Da,« je priklimal Hellebrandt, ki ni vedel, kaj naj odgovori.

Polkovnik je opazil, da je šel morda predaleč.

»Vidite, že spet čevkam. Stari postajamo, Hellebrandt. Zadržujem vas, zunaj pa čakajo obiskovalci.«

»Ne, ne gospod polkovnik.«

»Torej, če hočete deklet vzeti!«

»Prav rad.«

»Svojo dolžnost bo opravičevala. O tem ste lahko prepričani. Pristrana hvala, tovariš. Najtežje v življenju ste mi olajšali. Pri vas sem deklet dobro spravil.«

Vstal je.

»Kdaj naj začne?«

»Najbolje je, če pride že jutri.«

»Da!« Kar po vojaško je rekel te besede, kakor bi bil on sprejet v službo.

»In s plačo — plačujemo dobro, pa tudi dosti zahtevamo. Osemurnega delavnika pri nas žal ni. Ne moremo ga uvesti!«

»Saj je tako prav. Na deklet se lahko zanesete. V službi bo vestna. Verjemite mi. Za gospodinjstvo bom pa že jaz doma skrbel.«

Pogovorila sta se še o nekaterih podrobnostih. Pri vratih je polkovnik še enkrat stisnil odvetnikovo roko.

»Vidite,« je rekel skoraj praznično, »čeprav bi človek lahko časih dvomil — stari bog pa le še živi v nebesih.«

9

Drugo jutro ob osmih, prav takrat, ko je Röhn v Münchenu skočil iz vlaka, je prišla Hilda pl. Lobachova prvič v službo. Hellebrandt sam je pozdravil hčer svojega nekdanjega poveljnika. Stari Krause jo je prijavil.

»Gospod doktor, neka dama je prišla. Povedal sem ji, da je gospod dr. Röhn odpotoval, toda ona hoče govoriti z vami.«

Saj je bilo res nekaj presenetljivega, proti vsem navadam, da bi bila kakšna dama želela dr. Hellebrandta. Odvetnik je priklimal. »Le spustite jo k meni. Naša nova uradnica je.«

Krause je debelo pogledal.

»Kakšna uradnica, gospod doktor? Dama je! Na dame se razumem. In lepa je, gospod. Mislim, da med damami, ki so prišle zadnjih deset let v našo pisarno, ni bilo dosti lepših od nje.« Hellebrandt je preslišal to opazko svojega starega sluga.

»Ali ni rekla, da je pl. Lobachova?«

»Da.«

»Privedite jo k meni, Krause! Mudi se mi na sodišče.«

Krause je skomignil z rameni in odšel v predsobo. Tu nekaj ni moglo biti v redu. Takšna dama vendar ne more biti uradnica!

Hilda je stopila v sobo dr. Hellebrandta. Prav nič ni bila plašna in v zadregu.

Odvetnik se je zdrznil, ko jo je zagledal. Hildi je bilo že tako usojeno, da so strmeli vanjo povsod, kamor je bila prišla.

»Dobro jutro, gospod doktor,« mu tiho reče in stopi k njemu.

Doktorja obide bežna misel: kakor pomlad, sinja in svetla, mehka in ljubka.

Potem ji poda roko.

»Gospodična Lobachova ste?« jo vpraša in se dela presenečenega.

»Da, gospod doktor!« Komaj vidno se smehlja. Ta drobn nasmešek se mu zdi kakor milost, ki ga z njo obdarja.

Pokazal je stol. Sedla je. Iskal je besed v pozdrav, pa jih ni našel. Nato je iznenada vstal in zajecjal:

»Da, pisarniškemu predstojniku vas bom predstavil.« Dvignila se je in šla za njim v pisarno.

»Torej je gospodična pl. Lobachova, naša nova — hotel je reči, pisarniška moč, toda kakor sluga Krause, se je tudi njemu nekako temno zazdelo, da ta osrečujejoča, živa dragocenost ni nikakršna pisarniška moč. Zato je dejal po kratkem odmoru: »Naša nova — dama.«

Tudi gospod Nielebock je presenečen zastrel. »Hm!« mu je ušlo z ustnic. Potem se je priklonil, tako globoko, kakor še ni storil pred nobenim uslužbencem, kar je pomnil, in zagodel: »Nielebock.«

Hilda se mu je zahvalila za pozdrav.

»Vse drugo boste že vi uredili,« je hlastno dejal Hellebrandt. Pred Nielebockom se je nekako sramoval. Kakor bi bilo nekaj podlega, da daje tej svetloslasni lepotic takšno trdo delo. Hitro je dal Hildi roko in skoraj zbežal proti vratom. Šele tam se je toliko zbral, da ji je zaklical:

»Upam, da se boste pri nas dobro počutili.«

Preden se mu je mogla zahvaliti, je bil že zunaj.

V svoji sobi je ostal pri vratih. Šele zdaj je razumel, zakaj se je stari polkovnik tako bal za svojega otroka. Včeraj se mu je zdel starec kakor predpotopna žival. Zaradi vseh pomislekov in plohe besed. Danes ga je razumel.

»Da, je še kaj takega na svetu!« je v zadregu šepnil sam pri sebi. »Da še more biti v resničnem življenju kaj tako nežnega in lepega! Takšen cvet!«

Izenada se je zbudila v njem neka bolečina, ki je dotlej ni poznal. Srce ga je bolelo. Zavedel se je, da njemu samemu ni bilo v življenju odločno nikoli kaj tako pravično lepega. Že dolga leta ni mislil na pesniške slike. Danes so se mu same vsiljevale. Najprej pomlad, zdaj cvetice. Strmel je predse, kakor bi bil v nekaj zamaknjen. Potem se je spomnil svoje žene. »Podleži!« je ošel na glas samega sebe in šel k pisalni mizi. »Človek pri tem čudaku kar barvo zgubi!« (Mislil je svojega družabnika Röhna in njegovo žensko prakso.)

Med tem se je Nielebock spet zavedel resnosti svoje službe. Zapisal je Hildino ime in osebne podatke v veliko knjigo, vprašal po njenih izpričevalih, davčni knjižici in zapiskih bolniške blagajne. Čelo se mu je nagubalo, ko je zvedel, da takih reči nima, da doslej sploh še nikoli ni bila v službi. No, lepe reči ga še čakajo! Saj njegova pisarna vendar ni preizkuševalnica!

Zmajeval je z glavo, sopihal in naposled poklical gospodično Bergwaldovo, ki je bila po letih najstarejša uradnica. Ukazal ji je, naj da gospodični Lobachovi potrebna navodila in ji odmeri delo.

Tudi gospodična Bergwaldova je debelo pogledala, ko je prišla Hilda v pisarno. Ko jo je nekoliko nezaupno pozdravila, jo je odvedla v veliko pisarno, kjer so delale same uradnice. Komaj so se vrata za njima zaprla, že je prihitel dr. Hellebrandt v Nielebockovo sobo. Nečesa se je bil spomnil.

»Nielebock,« je v zadregu zajecjal, »ta dama je hči mojega poveljnika v vojni polkovnika pl. Lobacha. Bodite dobri z njo!«

Nielebocku se je zategnil obraz.

»Gospod odvetnik,« je zagodel, »ne morem vam obljubiti, da bom ravnal z njo drugače kakor z drugimi. Pred mano so vsi ljudje enaki, naj bodo že otroci polkovnika ali pa dimnikarja. Dimnikar mi ni prav nič manj vreden kakor polkovnik.«

»No, da,« je vzkliknil Hellebrandt, »seveda, samo mislil sem tako! Torej, bodite dobri z njo!«

Potem se je odpeljal na sodišče.

10

Strojepisne v tej pisarni so bile iz tistih krogov, odkoder pač navadno prihajajo uradnice berlinskih pisarn. Gospodična Bergwaldova in še neka drobna, starejša gospodična, sta bili hčerki trgovcev. Očete treh drugih deklet so bili delavci in predelavci v tovarnah severne mestne četrti. Mati Elze Schatterjeve je bila vdova magistrskega tajnika, ki je bil padel v vojni, oče Grete Lemkejeve pa je bil uradnik na pošti.

Ko je Lota Bergwaldova stopila s svojo novo varovanko v svetlo, v letih obledelo sobo, so iznenada utihnili vsi pisalni stroji. Oči šestih deklet so se presenečeno zatrmale v novo tovarišico. Lota je Hildo predstavila. Polkovnikova hči je brez zadrege priklimala in se nasmehnila, dekleta za pisalnimi stroji pa so samo odsekano in skoraj sovražno priklimala. Potem se je spet začel ropot strojev.

Med tem ko je Lota Bergwaldova poučevala Hildo, kako mora delati, so pogledi drugih neprestano uhajali k novi. Potem so začele sosede med seboj šepetati. Samo najstarejša si je nerodno popravila naočnike in samo delala.

Elza Schatterjeva se je sklonila h Greti. Za gospodično Bergwaldovo je bila najspretnjša in najzanesljivejša med vsemi preizkušenimi in izbranimi uradnicami. Bila je lepa, temnolasa in hudo živa. Sklonila se je k svoji prijateljici in ji šepnila: »Poglej, dolge lase ima še!« Greta je Hildo postrani pogledala in vzkliknila: »Moj Bog!«

Tega ni takoj opazila, ker se je pričeska prav lepo podajala Hildini vnanjosti. Goste, svilene, svetle lase je imela spleteno v debeli kiti globoko na vratu, nad čelom pa so bili prikupno nakodrani.

»In obleka!« je šepnila Elza Schatterjeva.

Greta je samo priklimala.

Za obe moderni dekleti je bila Hildina garderoba, kakor je rekla Greta, iz predpotopne dobe.

Da, Hilda ni bila oblečena po zadnji modi. Njeno krilo je bilo za strokovnjaške oči smešno dolgo. Ni mogoče reči, da se ne bi bila brigala za svojo obleko, ali pa, da ne bi bila imela okusa. Njen oče je zaničeval »umazano kazenje nog do meč«, sovražil je kratke lase in kratko krilo, kot znamenja splošne podivjanosti novega, nerazumljivega časa. Hilda se mu je iz otroške ljubezni, pa tudi po svojem značaju, pokorila. Še zmerom ji je delala obleke šivilja, ki je skrbela še za njeno mater. Toda lasje in obleka, oboje se je nerazdružno prilagalo vsej njeni vnanjosti, tako da si drugačnih las in obleke na njej skoraj ne bi bilo mogoče misliti.

Delo, ki je bilo Hildi namenjeno, je bilo za njeno spretnost kaj preprosto. Morala je samo prepisovati obtožnice in razsodbe, ki so prihajale od sodišča in nasprotnih odvetnikov. Sedla je k pisalnemu stroju in se brez odlaganja lotila dela.

Pisala je dobro in hitro. Čeprav je bila videti visoka dama, je imela vendar močno voljo. Ko je bilo treba pogledati za kruhom, se je z vso vnemo in odločnostjo vrgla na strojepisje in stenografijo. Zdaj je sedela pred strojem in njeni prsti so divjali po ropotajočih tipkah. Zdelo se ji je nekako nenavadno in čudno, da sedi v tej delovni sobi, toda voljno se je uklonila in je bila usodi hvaležna, da je dobila tako hitro to dobro plačano službo.

Zmerom iznova so uhajale oči drugih deklet k njej. V njih je bila podzavestna zavist, temno slutena ljubosumnost in izprva zasmeh. Kaj pa bo ta dama zmogla? Toda ta posmehe je hitro izginil. Vse so zelo kmalu opazile, da novinka vsaj za pisalnim strojem ni začetnica. Vendar pa se je večini izmed njih zdelo smešno, da jo vidijo pri tem delu.

Zdelo se jim je, kakor bi bile gledale damo iz starih časov s široko krinolino in belo lasuljo. Hilda je bila pač v prevelikem nasprotju z delovno sobo.

Tako je bilo v začetku, toda dekleta so kmalu izgubila občutek, da je v pisarni nekaj nenavadnega. Pisarna je s svojim večno enakim delom nekaj takega, kjer postane tudi vse nenavadno kmalu sivo in zabrisano, samo ob sebi umevno in vsakdanje. Zanimanje izgine, vsakdanjost prevlada.

Elza Schatterjeva, klepetulja, je sukala svoj jezik kakor zmerom. Tako je bila tega vajena, da je znala sredi vnetega dela pripovedovati svojim sosedom o vseh svojih zanimivih dogodivščinah po uradnih urah, ne da bi bila pri tem zanemarila svoje delo. Da so jo slišali skozi ropot pisalnih strojev, je morala govoriti zelo glasno.

Snoči je bila z Rudolfom, svojim prijateljem, na premieri nove revije, in zdaj je brez lažne sramežljivosti pripovedovala po širni pisarni o svojih umetniških vtiskih.

»In postavte deklet! Prav nič posebnega. Noge in tako dalje. Rudolf mi je rekel, da sem neumna, ker sedim v

pisarni in razbijam po stroju, če se ta dekleta lahko skoraj gola kažejo. Da je moje telo dosti lepše, je rekel. No,« se je polaskano sama sebi posmejala, »on mora to že vedeti.«

Gospodična Bergwaldova je plašno in bežno pogledala po Hildi. Ta nekoliko preveč jasna odkritja, ki jih je bila že davno vajena in ki se jim je v začetku brez uspeha upirala, so po njenem mnenju poniževala pisarno pred tujko. Ker je čutila do dr. Röhna zvestobo, ki je počasi zrastle v brezupno, vdano, skoraj pobožno ljubezen, se ji je zdelo, da mora braniti svojo pisarno.

»Ali res mislite, gospodična Schatterjeva,« je nejevoljno vzkliknila, »da nas morate osrečevati z intimnostmi svojega zasebnega življenja?«

Ne da bi se bila zmotila v svojem delu — zmerom je bila najhitrejša! — se je Elza obrnila k Loti Bergwaldovi, svoji skrivni, najhujši tekmovalki. Hudo jo je grizlo to, da je bila Lota Röhnova tajnica in da je hodila pisat k njemu na dom. Po pravici je smatrala sebe za bolj živo, kakor je ta domišljava tovarišica.

Zato je odvrnila zdaj ostro in uporno:

»Če vam moje intimnosti niso všeč, jih nikari ne poslušajte. Saj se ne pogovarjam z vami, ampak z Greto. Ali naj se rajši vselej, kadar hočem reči kakšno besedo, umaknem v sobo vašega ljubega dr. Röhna?«

Nekaj deklet je zahihitalo. Vse so bile nekoliko ljubosumne na to, po nedolžnem obsojano tovarišico. Na tistem so bile vse zaljubljene v šefa.

Lota Bergwaldova je zardela od jeze in sramu. Toda molčala je. Ni marala, da bi bila novinka priča prepiru. Hilda pa je delala in se ni ozirala.

Kmalu nato je povedala Greta svoji prijateljici Elzi Schatterjevi, kaj se ji je prejšnji večer zgodilo. V kavarni pri Zoолоškem vrtu se je seznanila z mladim prijetnim fantom. Ko pa je bilo treba plačati, je prišel v zadrego in ji je priznal, da je pozabil denarnico doma.

»Aha, slepar!« je uvidno vzkliknila Elza Schatterjeva. »Upam, da mu nisi šla na limanice.«

»Na kakšne limanice?« je razdraženo odvrnila Greta. »Seveda mu nisem verjela. Plačala pa sem. Smilil se mi je, siromak. Morda ves dan ni jedel.«

»Neumna si!« je sodila Elza Schatterjeva.

»Kako neumna?« se je razvnela Greta, ki je imela staro navado, da je vselej vprašujoče ponavljala poslednje besede drugih. »Kako neumna? Ali je sočutje neumno? Domenila sem se z njim, da se spet dobiva.«

Med delom so tako nadaljevale svoj pogovor.

»Kako se moreš pečati s takšnim izstradancem?« jo je oštevala Elza.

»Kaj pečati? Z njim se bom dobila.«

»Pa mu boš spet plačala in ga boš nazadnje začela preživljati. Saj vem, kako je to. Prav treba ti je! Z zaslužkom, ki že tako ni dosti prida, boš skrbela še za drugega! Saj nisi pri pameti!«

»Kako pri pameti?...«

Greta je pogumno branila svoje človekoljubne občutke proti Elzini sebičnosti. Tako sta se dolgo pričkali. Še druga dekleta so se vmešala v pogovor.

Hilda pa je mirno sedela v svojem kotu in delala. Slišala je vse. Nov, neznan svet ženskega veselja in skrbil se je odpiral pred njenimi tiho srtečimi očmi. Hkrati pa je posegala z vso močjo vsebina pritožb in razsodb v njeno dosedanje brezskrbnost. Stvari, ki so ji poganjale kri v obraz, je tu prepisovala, grehe, izdajstva, vso pokvarjenost zakonskega življenja, erotiko, ki ji je trgala poslednje obveze izpred oči. Tu so se odpirala vrata v nov svet, ki ga dotlej ni poznala. Ona, ki je žvela skrito v očetovem malem stanovanju, brez prijateljstva, brez zvez, brez spoznanja o resničnem življenju, ki je besnelo zunaj na cestah milijonskega mesta. Poznala je samo očeta in knjige, ki jih je on ljubil in bral. Te knjige niso bile moderne. V samotnem, od sveta odpujenem svetu je doslej žvela in samotnost je bila tudi vzrok, da to deklet, ki je noben moški ni mogel srečati, ne da bi jo bil občudoval, dotlej ni še odkrilo in našlo ljubezni.

Mirno je sedela, delala in pisala z drhtečimi prsti reči, ki so jo pretresale in ji zbujale grozo. Hkrati pa je poslušala glasno, brezobzirno klepetanje deklet. In kar strah, jo je bilo v veliki pisarni.

11

Röhn je kupil svojega ljubljene Daumierja. Z zagrizenostjo razdraženega volčjaka se je pullil zanj. Srečo je imel. Nevarnih mednarodnih tekmovalcev ni bilo. Te je zvalila neka večja razprodaja v Pariz. S tem je Röhn pametno računel. Za visoko, vendar pa še pametno ceno je kupil svoj zaklad. Drugo jutro je bil spet v Berlinu. Sliko je imel s seboj. Resno je začel zanj izbirati prostor med tovarišicami. Preoblašal je slike, preizkušajoče pripiral trepalnice, zametaval svoje načrte in obešal slike spet drugam, z otroškim veseljem človeka, ki je zadel glavni dobiček.

Naposled je v delovni sobi vendar našel pravi prostor. Cisto zadovoljen seveda še ni bil. Kateri prostor bi pa tudi bil primeren za njegovo najnovejšo dragocenost? Izenada se je zdrznil. Pogledal je na uro. Pet minut je manjkalo do devete. Ob devetih je imel razpravo na sodišču in njegov nasprotnik, odvetnik Löwe, ga je pred nekaj dnevi prosil, da bi prišel točno.

Poklical je slugo in mu ukazal, naj sporoči v pisarno, da ne more več priti tja. Akte naj mu pošljejo kar na sodišče. Potem je pohitel po stopnicah in se z avtom odpeljal.

Gospod Nielebock je njegov ukaz izpolnil. Akte je raznašal v jutrnih urah sluga Krause, ki ob tem času še ni bil potreben v čakalnici. Krausa pa slučajno ni bilo v pisarni, ker je moral iti po naročilu dr. Hellebrandta nekam v mesto.

Po stari navadi so v takšnem primeru v pisarni uporabili namesto Krausa uradnico, ki je bila po letih službe najmlajša. Zato je Nielebock poklical Hildo, ji dal mapo z akti in ji ukazal:

»Nesite dr. Röhnu te akte na sodišče!«

Hilda je bila presenečena. »Saj gospoda dr. Röhna sploh ne poznam,« je rekla.

Nielebock je debelo pogledal. Ali je to upor? Ali morda misli ta dama, da je previsoka za takšne opravke? Ze večkrat se mu je primerilo kaj takega in vselej je znal pri novinkah upor zatreti.

»Povprašajte po njem! Saj znate nemško!« se je zadril.

Hilda je vztrepetala. Ostre besede so jo hudo zadele. Še nikoli ni govoril nihče tako z njo. Molče je vzela mapo in obstala.

»Obrnite se vendar! Kaj se pa obirate? Mudi se!« je rezko zagodel Nielebock.

Tedaj so ji solze zalile oči. Ustnice so ji zatrepetale. »Saj ne vem, kje je sodišče,« je priznala.

Zdaj je postal pisarniški predstojnik surov. Obupano je dvignil suhe roke, da so mu ušle zapestnice izza rokavov. Človek, ki ne ve, kje je sodišče!

»In takšni ljudje pridejo v odvetniško pisarno!« je zagrmel.

Tedaj je šele opazil Hildine solze. Sočutje se ga je polotilo. Čeprav je bil hudo gospodovalec, vendar ni mogel videti jokajoče ženske.

»No, no, otrok,« je dobrodušno popravil samega sebe, »tako hudo nisem mislil. Saj ni treba takoj jokati! Če je človek preveč vreden pri delu, mu rada uide huda beseda. Saj veste, kje je Aleksandrov trg?«

Hilda je prikimala, še zmerom s solzami v očeh.

»Peljite se tja z avtobusom številka 2. Na vogalu Kraljeve in Nove Friderikove ceste izstopite. Potem boste takoj zagledali sodišče — na desni — z velikimi stolpi!«

»Saj bom lahko vprašala.«

»Seveda. Vam bodo že povedali. Soba za odvetnike je v prvem nadstropju. Vratarja povprašajte po dr. Röhnu. Tako, tu imate denar za vožnjo, 40 pfenigov za obe strani. Zdaj je že vse dobro, kaj?«

»Saj ni bilo tako hudo, gospod, gospod —«

»Nielebock, pisarniški predstojnik,« ji je vljudo pomagal.

»Gospod Nielebock, pisarniški predstojnik,« je hudo mušno končala svoje besede.

Gospod Nielebock je zrasel! Poslednje besede so zvene le kakor zasmeh, kakor zaničevanje njegove vzvišene osebe. Ali ga je hotela imeti ta »oseba« za norca? Ugriznil se je v ozke ustnice in se obrnil. —

V sobi za odvetnike je pohajal dr. Löwe kakor njegov razdražen soimenjak v kletki in čakal dr. Röhna.

Ker pa je še kakšnih dvajset drugih pravnih zastopnikov iskalo ob istem času in na podoben način svoje nasprotnike pri pravdi, je bila odvetniška soba podobna predoru podzemeljske železnice, po katerem se križajo drveči vlaki. Toda tovariši za mizami so bili takih prizorov že vajeni. Med razburjenimi glasovi in zmedo so se pogovarjali o najnovejših političnih smešnicah, pogajali so se za poravnave, proučevali svoje akte ali pa brali časnike.

Dvanajst minut po deveti uri je planil Röhn v odvetniško sobo. Löwe je med tem postal besna zver. Opazil ga je takoj, čeprav je prav tedaj na drugem koncu dolge sobe nekaj bral. Z naščepjeno grivo mu je pritekel naproti.

»Röhn,« je zaklical, »kje pa hodite? Ob četrt na deset moram biti na drugem sodišču, drugače mi bodo naprtili zamudno sodbo.«

Kar sapo je lovil.

Röhn mu je položil roko na ramo.

»Oprostite mi, dragi Löwe. Tovariš iz Pariza me je zadržal.«

Löwe je prisluhnul. Pariški tovariš? Ali je Röhn pijan? Ali pa ima res mednarodne zveze? Toda to njegove besede ni moglo zmanjšati in vzkliznil je: »Kaj me briga vaš pariški tovariš! Zaradi mene ga lahko obesijo!«

»So ga že obesili, dragi tovariš. Ze visi.« Ne da bi se bil zmenil za nasprotnikov presenečeni obraz, je odhitel Röhn k vratarju in vprašal po svojih aktih.

Vratar je skomignil z rameni:

»Nič se ni prišlo.«

Zdaj je bil Löwe na trnih.

»Iti moram!« je skoraj proseče rekel.

»Tudi brez aktov bom shajal,« se je odločil Röhn.

»Saj poznam zadevo.«

Odhitela sta iz dvorane.

Blizu vrat, na hodniku, kima je prišla neka dama nasproti.

Röhn je obstal kakor ukopan. Nekaj neznanega mu je pribilo noge na tla, da se ni mogel premakniti. Še nikoli ni videl ničesar tako lepega, nežnega, skoraj svetega. V njem se je zbudil človek in iskalec lepote. Ali pa je roka usode iznenada segla po njem?

Löwe je bil nekaj korakov spredaj. Obrnil se je.

»Kje pa ste obstali?«

Tedaj je opazil Röhnov od veselja otrpli pogled in šel za njim.

Pravijo, da je nekoč Orfejeva pesem ukrotila zveri. Tudi prava lepota jih lahko. Jeza doktorja Löweja je kar izhlapela. Ves izpremenjen se je blaženo nasmehnil.

»Saprament,« je šepnil Röhnu, ki se je med tem že spet zavedel. »To je sladkorček!«

Dama je šla mimo njiju.

Röhn je komaj prikril občutek zmedenosti, ki se ga je bil polotil.

»No, vaša primera, ki diši preveč po želodecu, ni prav okusna,« se je prisiljeno zasmehal. »Prej bi jo primerjal s kakšno sliko velikega mojstra, ki je oživela in ušla iz okvira.«

»Takole, kakšna lady Hamiltonova?« je živo vprašal Löwe.

»Seveda, vi ste zbiralec, vi prej najdete primero. Jaz gledam bolj na želodec.«

Veselo se je posmehal svoji neumni šali, da je odmevalo po hodniku. Toda smejal se je sam. Röhn je ostal resen.

Zdaj sta zavila okoli ogra in se ozirala. Dama je stopila naravnost v odvetniško sobo.

Čudno, nespametno hrepenenje je vstalo v Röhnu, medlo hotenje po sreči, kakršno je časih kot mlad človek občutil pri pogledu na lepe, njemu takrat še nedosegljive ženske. Ze dolga leta ni poznal tega občutka.

Stala sta pred sodno dvorano.

V dveh minutah je bila zadeva opravljena. Dvorana je bila prazna in takoj sta se lahko pogodila.

Ze je oddrvel Löwe stran. Podil ga je privid: zamudna obtožba na drugem sodišču, razburjenje njegovega klijenta, nova tožba in druge neprijetnosti.

Röhn je na srečanje že pozabil. Toda podzvestno se je neprestano oglašalo v njem splašeno mlado hrepenenje in nespametno iskanje sreče.

Kmalu nato se je zbudilo v živo resnico.

Ko se je vračal v odvetniško sobo, ga je tu, v tem treznem poslopju brez čarov, še drugič srečal neznan čudež.

Dama, ki se mu je zdela kakor oživela slika, je stala pred vrati odvetniške sobe. Ko ga je opazila, je pohitela k njemu.

Hilda je namreč vprašala vratarja po svojem šefu. Ta ji je povedal:

»Dr. Röhn ste pravkar srečali. Večji izmed obeh gospodov, ki sta šla mimo vas.«

Hilda je takrat obupano gledala za obema. Niti sanjalo se ji ni, kaj mora zdaj storiti. Doslej je izpraševala in poizvedovala, toda kaj zdaj? Ali naj skoči za njima?

Vratar je videl njeno zadrego. Posmehal se je.

»Le mirno počakajte pred vrati, gospodična,« ji je svetoval. »Kmalu se vrne.«

Hvaležno se mu je zahvalila in čakala.

Pričakovanje izkušnega moža se je kmalu izpolnilo. Dr. Röhn se je vrnil. Hilda se je kar oddahnila, ko je spoznala večjega izmed obeh gospodov, ki jo je bil prej tako čudno gledal. Saj je bila vajena zbuhati pozornost. Ze davno je premagala neprijeten občutek, da hite vsi moški pogledi za njo. Vsa srečna, da se bo lahko odkrižala aktov, je stopila k odvetniku.

Tako se je zgodilo, da je Röhn zagledal pred sabo sliki, ki je oživela in ušla iz okvira.

Presenečen je obstal.

»Gospod dr. Röhn?« je previdno vprašala. Kar srce mu je zastalo.

Njen glas je bil prav tak kakor ona sama. Svetel in čist, tako nežen. Ze tisočkrat so ga nagovorile dame, tudi lepše, še bolj privlačne dame, ki so ga iskale tu na sodišču s svojimi težavami, ker jih je bil Nielebock v njihovem nestrpnem obupu poslal tja. Še nikoli pa ni noben glas tako priklenil nase Röhnevega utrjenega srca. Toda naposled je vsakemu človeku na svetu usojeno, da sreča enega samega človeka, ki njegovo življenje do temeljev pretrese, in morda je med moškimi in žensko vendar več ugank, kakor jih more sanjati naša šolska modrost.

Röhn je obstal. Čutil je, kako prebledela, jezila se je, da se ne more premagovati. Nazadnje se je posilila le zbral.

»Da, gospodična. Kaj pa želite?« Lastni glas mu je zvenel tuje.

»Tu so akti,« je rekla Hilda in mu pomolila mapo.

Röhn je pogledal mapo, pogledal je damo, spet mapo, ki se mu je zdela čudo znana, potem pa je zmedeno dejal:

»Kdo pa ste prav za prav?«

»Hilda pl. Lobachova,« je mirno odvrnila.

Ze prvi delovni dan v pisarni je zvedela od svojih tovarišic marsikaj o svojem šefu. Uradnicam, ki so delale pri njem, se je zdel kakor visoko božanstvo. Kar bala se je prvega srečanja s slavnim možem, s tem ženskim junakom. Zdaj pa se je morala sama sebi čuditi, kako je mirna, kako ji ni prav nič tesno. Kaj je on? Samo prijazen, dober, nekoliko zmeden mož.

»Da, gospodična,« je odvrnil počasi, ko mu je povedala svoje ime. »Kje pa ste dobili moje akte?«

»Saj sem vendar v vaši pisarni v službi, gospod doktor.«

Röhn se je zdaj spet zbral. Čeprav je bil močno presenečen, je mirno vprašal:

»Pri meni v službi. Od kdaj?«

»Od včeraj.«

Tedaj se je medlo zbudil Röhnov spomin. Hellebrandt je zadnjič govoril o novi pisarniški moči. Seveda.

Ker je bil s svojimi uslužbenkami prav tako vljuđen kakor z vsakim drugim človekom, ni izpremenil svojega glasu.

»No,« se je nasmehnil, »prav veseli me, da sem se tu seznanil z vami, gospodična Lobachova. Hvala vam! V pisarni se spet vidiva.«

Vzel je mapo in ji prijazno stisnil roko. Potem se je priklonil in se obrnil proti odvetniški sobi. Pri vratih se je še hitro ozrl.

»Kako hodi!« si je mislil. »Prav tako, kakor govori in kakršna je v obraz. Lepa je!«

Izenada se je zavedel, komu je podobna. To ni lady Hamilton, kakor mu je bil rekel odvetnik Löwe, ampak miss Farrell Thomasa Lawrence, najlepša slika ženske, ki se je kdaj posrečila kakšnemu slikarju. Čudovito dober posnetek, ki ga je napravil eden izmed zgodaj umrlih mojstrov, je visel v salonu njegove vije. Drago ga je moral plačati na neki razprodaji v Londonu.

»Miss Farrell,« je zamrmral Röhn raztreseno, si segel z roko čez oči in šel v odvetniško sobo, da poišče tam svojega naslednjega nasprotnika.

12

Ko je uredil štiri zadeve pred tem sodiščem — pri treh se je moral precej boriti — se je odpeljal še na deželno sodišče.

Radio Ljubljana

od 29. decembra 1938.
do 4. januarja 1939.

ČETRTEK 29. DECEMBRA

12.00: Plošče ■ 12.45: Poročila ■ 13.00: Napovedi ■ 13.20: Opoldanski koncert Radijskega orkestra ■ 14.00: Napovedi ■ 18.00: Harmonike ■ 18.40: Slovensčina za Slovence ■ 19.00: Napovedi, poročila ■ 19.30: Nac. ura ■ 19.50: Deset minut zabave ■ 20.00: Koncert Radijskega orkestra ■ 21.00: Prenos iz Turina ■ 22.00: Napovedi, poročila ■ 22.15: Prenos lahke glasbe iz restavracije Emona ■ Konec ob 23. uri.

PETEK 30. DECEMBRA

12.00: Plošče ■ 12.45: Poročila ■ 13.00: Napovedi ■ 13.20: Opoldanski koncert Radijskega orkestra ■ 14.00: Napovedi ■ 18.00: Zenska ura ■ 18.20: Plošče ■ 18.40: Francoščina ■ 19.00: Napovedi, poročila ■ 19.30: Nac. ura ■ 19.50: Zanimivosti ■ 20.00: Koncert Radijskega orkestra ■ 21.10: Božične pesmi, igra kvartet klarinetov ■ 22.00: Napovedi, poročila ■ 22.30: Angleške plošče ■ Konec ob 23. uri.

SOBOTA, 31. DECEMBRA

12.00: Plošče ■ 12.45: Poročila ■ 13.00: Napovedi ■ 13.20: Plošče ■ 14.00: Napovedi ■ 17.00: Otroška ura ■ 17.40: Mozart: Les petits riens, bal ■ 17.50: Pregled sporeda ■ 18.00: Koncert godbe »Sloga« ■ 18.20: Prenos večernice in zahvalne pismi iz frančiškanske cerkve ■ 18.40: Nadaljevanje koncerta godbe »Sloga« ■ 19.00: Napovedi, poročila ■ 19.30: Nac. ura ■ 19.50: Beseda k prazniku ■ 20.00: O zunanji politiki ■ 20.30: Mala Plošče, opereta na ploščah ■ 21.30: Silvestrovanje radijske postaje ■ Konec ob 0.15.

NEDELJA 1. JANUARJA

8.00: Plošče ■ 8.30: Kvartet trobil ■ 9.00: Napovedi, plošče ■ 9.15: Prenos cerkvene glasbe iz franč. cerkve ■ 10.15: Verski govor ■ 10.30: Plošče

11.00: Radijski šramel ■ 12.00: Slovenske narodne pesmi pojejo ■ 13.00: Napovedi, poročila ■ 13.20: Opoldanski koncert Radijskega orkestra ■ 17.00: Kmetijska ura ■ 17.30: Koncert plesne glasbe ■ 19.00: Napovedi, poročila ■ 19.30: Nac. ura ■ 19.50: Koncert vojaške godbe ■ 21.10: Vesel koncert Radijskega orkestra ■ 22.00: Napovedi, poročila ■ 22.15: Plošče ■ Konec ob 23. uri.

PONEDELJEK 2. JANUARJA

12.00: Kmečki trio ■ 12.45: Poročila ■ 13.00: Napovedi ■ 13.20: Plošče ■

14.00: Napovedi ■ 18.00: Zgodovina psihatrije ■ 18.20: Plošče ■ 18.40: Kulturna kronika ■ 19.00: Napovedi, poročila ■ 19.30: Nac. ura ■ 19.50: Zanimivosti ■ 20.00: Koncert Radijskega orkestra ■ 21.50: Koncert dvošpevov ■ 22.00: Napovedi, poročila ■ 22.15: Prenos plesne glasbe iz restavracije Emona ■ Konec ob 23. uri.

TOREK 3. JANUARJA

11.00: Šolska ura ■ 12.00: Plošče ■ 12.45: Poročila ■ 13.00: Napovedi ■ 13.20: Opoldanski koncert Radijskega orkestra ■ 14.00: Napovedi ■ 18.00:

Kitara solo ■ 18.40: Problem malega naroda ■ 19.00: Napovedi, poročila ■ 19.30: Nac. ura ■ 19.50: Vesela kronika ■ 20.00: Plošče ■ 20.20: Carovnica, drama ■ 22.00: Napovedi, poročila ■ 22.15: Radijski orkester ■ Konec ob 23. uri.

SREDA 4. JANUARJA

12.00: Plošče ■ 12.45: Poročila ■ 13.00: Napovedi ■ 13.20: G. Magister Ivan igra na harmoniko ■ 14.00: Napovedi ■ 18.00: Mladinska ura ■ 18.40: Gradovi na Dolenjskem ■ 19.00: Napovedi, poročila ■ 19.30: Nac. ura

V novem letu — nov roman!

V prvi januarjski številki začne »Družinski tednik« priobčevati poleg ljubezenske povesti »Gospodična tajnica« še en roman. Ustregli bomo željam mnogih naših bralcev, ki nas že dolgo priganjajo, naj vendar vsaj od časa do časa odpremo naše stolpe tudi kriminalni literaturi. Sklicenjo se pri tem na to, da se celo veliki duhovi radi odpočijejo pri dobri detektivski povesti.

Dobrih — in zraven napetih! — detektivskih povesti je žal le malo na izbiro. Zato smo morali tudi mi dolgo iskati, da iztaknemo kaj primerne. Toda kdor išče, ta najde. In našli nismo samo nekaj primerne, temveč še mnogo več; našli smo roman, ki zavzema eno najčastnejših mest med najboljšimi kriminalnimi romani.

„Preproga groze“

je naslov našemu novemu romanu. Napisal ga je Louis Weinert-Wilton, eden izmed najznamenitejših sodobnih pisateljev detektivskih povesti.

Dober kriminalni roman mora ustrezati vsaj trem glavnim zahtevam: biti mora napet, logično zasnovan in dobro napisan. Tudi ljubezenske zgodbe ne sme manjkati v njem. In še nekaj: goditi se mora po možnosti na Angleškem, v domovini Scotland-Yarda in najboljših detektivov sveta.

Naš novi roman ustreza vsem tem zahtevam. Zato smo prepričani, da bo

„Preproga groze“

že koj v začetku zgrabila vse, kateri cenijo duhovito zasnovane in zapletljive polne kriminalne povesti — tako zgrabila, da ne bodo mogli pričakati prihodnjega nadaljevanja.

„Preproga groze“

začne izhajati v 1. številki novega letnika »Družinskega tednika«, t. j. dne 5. januarja 1939.

Cene naših malih oglasov so zmerne in času primerne!

Šečno Novo leto

želi svojim cenj.
odjemalcem

železarna

Mervar i Hodniković

Zagreb

Petrinjska ulica 3

Ne uklonite se rezki usodi!

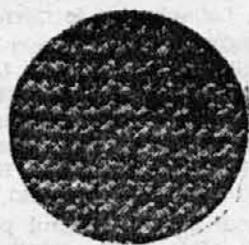
Na podlagi Vašega rokopa in rojstnih podatkov prejme brezplačno

točno oceno Vašega značaja in usode, z dragocnimi nasveti za pravilno postopanje v politiki in trgovini, zakonu in ljubezni, ter v vsakem življenjskem položaju, kakor tudi glede Vašega zdravlja. — Ne odlašajte, temveč pošljite mi še danes Vaš točen naslov, najmanj 20 vrstic Vaše pisave, leto mesec, dan in ako mogoče tudi uro Vašega rojstva, ter priložite din 30 — v znak zahvala za poštnino in zagotavljanje na naslov ASTRO PSIHO GRAFOLOŠKI BIRO, MARIBOR, TATINBACHOVA UL. 24, pa boste z mojim delom več kot zadovoljni. Mnogo zahvalnih pism iz raznih držav priča za vrednost mojih nasvetov in metod.

JUGOČESKA

Jugoslovansko-češka
tekstilna industrija d. d.

K R A N J

Proizvaja:

barvano in
tiskano blago
iz bombaževine in
umetne svile

**Zahtevajte samo izdelke
te domače tovarne!**

Premog — koks
drva — ogije — likalit
dobite po zmernih cenah pri
RESMAN LOJZE, Ljubljana
Cesta 29. oktobra (Rimska) št. 21
Telefon 33-53

Za vsako priliko
najboljše in najcenejše Hubertuse,
površnike, perilo in vsa oblačila
nudi
Presker
Ljubljana, Sv. Petra c. 14

PATENT „KRALJICA PEČI“

ki se naloži le enkrat dnevno
in greje ves dan, je v zalogi pri
A. SEMENIČ IN DRUG
Ljubljana, Miklošičeva cesta 15

MALI OGLASI

2500 DINARJEV potrebujete, da zaslužite me-
sečno 1000 dinarjev doma. Postranski zaslu-
šek. Pišite: »ANOS« Maribor. Orožnova.
PRODAM POHIŠTVO za samsko sobo zelo do-
bro ohranjeno in poceni sestojeca iz omare
za oblačila, postelje z žimnico na vzmet, nočno
omario in umivalnika. Vprašati v upravi »Dru-
žinskega tednika«, Ljubljana, Gregorčičeva ul.
št. 27/III.

NIBOL

TABLETE - MAST

Pri revmatizmu, gihtu in išijasu
masirajte boleče dele z »Nibol«
mastjo in vzemite Nibol tablete.
Tudi pri prehladu, gripi in glavobolu
pomagajo Nibol tablete.
»Nibol« v lekarnah din 20.—.

Proizvaja
apoteka Mr. Bahovec, Ljubljana.
Reg. št. 17.816/35.

FR. P. ZAJEC

IZPRAŠAN OPTIK IN URAR
LJUBLJANA, sedaj Stritarjeva ul. 6
pri francišanskem mostu

Vsekovrstne očala, daljnogledi, lopomeri, barometri,
hygrometri, itd. Vsega izbira ur, zlatine in srebrnine.
Samo kvalitetna optika! Cenik brezplačno!

MOŠKI!

seksualne impotence, za spolno slabost in
za ojačitev funkcije spolnih žlez poskusite
originalne neškodljive

HORMO-SEKS-pilule

Dobro se v vseh lekarnah.
30 pilul din 84.—
100 pilul din 217.—
300 pilul din 560.—
Zahtevajte samo originalne »Hormo-Seks« pilule, ki so
zunaj na škatlici opremljene z zaščitno znamko. Po
pošti razpošilja lekarna L. BAHOVEC, Ljubljana.
Glavna zaloga »Vis-Vit« kem. laboratorij, Zagreb,
Langov trg 3. Ogl. reg. S. br. 28. 856-37.

Veselo in srečno novo leto 1939

želi vsem svojim cenj. odjemalcem
in prijateljem trdka

MEDIĆ & ZANKL

LJUBLJANA - MEDVODE

Povejte Vašim znancem in
prijateljem, da bo z novim
letom »Družinski tednik«
izhajal na 12 straneh!

POZOR

GOSPODINJE!

Najceneje ste postreženi s
KURIVOM pri trdki
RUDOLF VELEPIČ

trgovina s kurivom
LJUBLJANA VII.
Sv. Jerneja cesta 25

TELEFON 27-08

Ravno tam se dobijo popolnoma nove plo-
šče svetovno znane znamke HOMOCORD
CENA DIN 15.—

Poceni boste kupovali
vse tar gotovosti, ako naročite
naš brezplačni katalog

Kaspari & Opler
Bresplacni katalogi

TRTA

Cepljenke najplemenitejših vrst ter zalitice
in korenike Kober 5BB, ieleki 8B,
Riparia in Chasselas, vse z jamčeno
čisto in prvovrstno, dobavljajo:
Prvi jugoslovanski loznjaci, Daruvar.
Zahtevajte cenike.

Srečno in
veselo
nova leta

KARL PRELOG

Ljubljana
Židovska ulica

želi vsem
svojim
odjemalcem

Srečno Novo leto vsem cenjenim odjemalcem našega piva, špirta in kvasa želi

Pivovarna „UNION“ d. d., Ljubljana

CONTINENTAL

pisarniški stroji

Pisalni stroji za pisarno in potovanje,
računajoči pisalni stroji,
stroji za seštevanje in odštevanje.
Različni modeli knjigovodstvenih strojev
ter knjigovodstvenih avtomatov.

IVAN LEGAT - MEHANIČ

MARIBOR

VETRINJSKA 30

Tel. int. 24-34

LJUBLJANA

PREŠERNOVA 44

Tel. int. 26-36

